

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd Raffles
De groote Onbekende

A circular portrait of a man in a dark suit and white shirt, smoking a pipe. He is looking slightly to the right.

No. 432

DE ZAAK-PARKER

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK EN KUNSTHANDEL SINGEL 326 - AMSTERDAM.

DE ZAAK-PARKER.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Het halssnoer van
Nina Svendrup.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen

niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Het was omstreeks vijf minuten voor achten en de voorstelling van „Carmen” in de Groote Opera te Londen, waarin een buitenlandsche ster de titelrol zou zingen, bijgestaan door een José van niet minder grooten faam, zou aansonds een aanvang nemen.

De groote, wel wat overdadig versierde zaal van het Operagebouw was bijna geheel uitverkocht, en alle bezoekers hadden hun plaatsen reeds ingenomen.

Slechts enkele loges van de eerste verdieping, schuin tegenover het tooneel, waren nog ledig.

De trouwe bezoekers hadden den vreemdeling onmiddellijk kunnen mededeelen, aan wie deze loges behoorden.

De eene was gehoord door Lord William Aberdeen, den bekenden en zonderlingen filantroop, wiens naam meermalen genoemd werd als er sprake was van een groote gift aan een of andere instelling van liefdadigheid, de andere behoorde aan Lionel Parker, den even goed, en misschien nog wel meer bekenden beurs-specu-

lant, makelaar in effecten, en op zijn tijd ook bankier.

Lord Aberdeen was ongehuwd, en wanneer hij in de groote schouwburgzaal verscheen en zijn loge binnentrad, was dit meestal in gezelschap van zijn secretaris, Charly Brand geheeten, een jonge man met dik blond haar en groote blauwe oogen, die opgewekt konden schitteren, gave, witte tanden, en blozende wangen.

Parker daarentegen was sedert eenige jaren gehuwd met een schoone, maar steeds een weinig droefgeestig schijnende vrouw, en vaak kwam hij in haar gezelschap — om meestentijds zijn loge na het opgaan van het scherm reeds te verlaten, en er pas terug te keeren wanneer het doek voor de laatste maal zou vallen — een handeling, die hij echter ook wel eens naliet, in welk geval Jane Parker geheel alleen naar huis reed, weggedoken achter in de reusachtige limousine, welke Parker zich niet lang geleden na een gelukkig geslaagde speculatie had aangeschaft.

De orkestleden hadden hun plaats reeds ingenomen, en het wachten was nog slechts op den dirigent, toen de deur van de loge van Lord William Aberdeen door een godienstige ouvreuse werd geopend, en Zijne Lordschap, op den drempel zichtbaar werd.

Lord Aberdeen was op dat tijdstip van zijn leven de veertig even gepasseerd, maar hij had de houding van een jongeling behouden, die beschikte over een sterk en veerkrachtig lichaam.

Hij was weinig minder dan zes voet lang, breed in de schouders en smal in het middel, zeer evenredig gebouwd, als een Grieksch worstelaar, uit den tijd der eerste Olympische spelen.

Wel zelden had een kleermaker een dankbaarder taak gehad dan toen hem werd opgedragen een rok te snijden voor Lord William Aberdeen!

Het kleedingstuk zat hem dan ook, zooals de spraakmakende gemeente zegt „als geschilderd“.

Hij had een ernstig gelaat, krachtig besneden en verlevendigd door twee groote grijze oogen, zeldzaam spel wisselend van uitdrukking, en overgaand van de diepste melancholie tot de bitterste spot.

Het voorhoofd was hoog en blank, het geheele profiel was edel van lijn, zooals men wel ziet aan de klassieke beelden in de groote Musea te Parijs, te Rome en te Florence, zijn houding was kaarsrecht, en zijn minste gebaren verrieden groote vlugheid en spierkracht.

Hij werd op den voet gevolgd door Charly Brand, zijn secretaris, en de beide heeren namen aanstond op de voorste stoelen van hun loge plaats, en dadelijk richtte zich verstolen menig oogenaar op de slanke, en toch atletische gestalte van Lord Aberdeen, zoowel als op het jonge, frissche gelaat van zijn jeugdigen secretaris.

De zaal was nog helder verlicht, en men kon zeer goed alle bezoekers op hun plaatsen zien zitten.

En Lord Aberdeen was nauwelijks gezeten of zijn grijze oogen bleven rusten op een vrouw van een wonderlijke schoonheid, die geheel alleen zat in een loge, schuin tegenover de zijne.

Maar hoe schoon deze vrouw ook was, niet op haar vrouwelijke bekoorlijkheid was in de eerste plaats zijn aandacht geconcentreerd.

Die hechte zich allereerst op het collier, het-

welk de vrouw droeg, en dat als een waterval van fonkelend licht van haar hals over schouder en boezem scheen te glijden.

Het collier was aan de voorzijde vier- of vijf-dubbel, en het bestond uit de schoonste diamanten, die men zich kan denken.

Het rustte op een boezem, glanzend als albast, en deed de schoonheid van hals en schouder nog des te meer uitkomen, zonder ze in de schaduw te kunnen stellen.

De vrouw kon omstreeks 30 jaar zijn, en zij was zeker geen Engelsche, naar den vorm van haar gelaat te oordeelen, naar de wijze waarop zij gekapt was, naar haar geheele optreden.

Zij was rosblond, en het haar was letterlijk opgetorend boven het smelle, maar fraai gevormde voorhoofd, en een paar schildpadden kammen, met paarden en versierd, schenen dien toren van haar te moeten ondersteunen.

De oogen waren lichtgrijs, de wenkbrauwen waren als met een penseel getrokken, en waarschijnlijk waren zij het inderdaad!

Het gelaat had de kleur van oud ivoor, maar dit deed volstrekt niets aan zijn eigenaardige schoonheid af — het leek die nog te verhoogen.

Ook de mond was zeker niet wat men een kersenmondje pleegt te noemen — hij was zelfs tamelijk groot, en toch paste hij volmaakt bij dat gelaat — en toch moest men deze vrouw schoon noemen, al was het dan van een schoonheid, die zeker niet iedereen behagen zou.

Het school waarschijnlijk vooral in de oogen, die demonisch konden schitteren en dan weder een droevige, lijdende uitdrukking vertoonden.

Zij was gekleed in een costum, dat de meeste ander vrouwen niet hadden kunnen aantrekken zonder haar gratie te schaden — en haar naam onmiddellijk op ieders lippen te brengen.

Het was van felroode zijde, zeer diep gedecoleteerd, en liet de onberispelijk gevormde sneeuwwitte armen geheel en al ontbloot.

Het costum miste totaal iedere versiering, en sloot nauw aan het lichaam — een theeroos ter hoogte van het middel — en dat was alles.

Charly Brand had de richting van Lord Aberdeen's blik gevolgd, glimlachte even, en vroeg toen op zachten toon:

— Wat kijkt je naar Nina Svendrup!

— Ken je haar?

— Cedert gisteren! Het is trouwens mijn plicht — je hebt mijzelf opgedragen in de groote ho-

tels steeds na te gaan wie er hun intrek nemen. Nina Svendrup heeft gisteren haar intrek genomen in het Hotel Cécil — naar ik heb vernomen woonde zij tot voor dien tijd in een klein huis in het Noorden van de stad, hetwelk Lionel Parker voor haar had gekocht en ingericht!

— Ah — is zij zijn minnares?

— Ja, en dat schijnt van tamelijk algemeene bekendheid te zijn onder de jeunesses dorée van onze goede stad!

— In ieder geval een zeer bijzondere vrouw! vervolgde Lord Aberdeen peinzend. Wie zou 't durven wagen met zulk rosblond haar zich te hullen in een vuurrood avondtoilet? Dat wijst in ieder geval op excentriciteit! Apropos — dat is een buitengewoon schoon collier, hetwelk zij daar draagt! Zoo uit de verte gezien schat ik het op 30.000 pond sterling! Het kan echter wel meer waard zijn.

— Mijn aandacht is er ook aanstonds op gevallen! hernam Charly Brand. Ik ben benieuwd of zij het ten geschenke heeft gekregen van Parker!

— Lionel Parker — dat is immers een effectenhandelaar, die een huis bewoont aan de King Charles Street?

— Zoo is het!

— Dan moet die man wel bijzonder rijk zijn, als hij zijn minnares zulke dure geschenken kan geven! Ik moet trouwens zeggen dat ze haar uitstekend staan, die schoone diamanten! Zij schijnt geen gezelschap te hebben?

— Dat schijnt zoo! antwoordde Charly.

— Wat doet die vrouw, behalve minnares zijn van een beurspeculant?

— Zij moet vroeger toneelspeelster en daarna filmartiste zijn geweest!

— Een Deensche of een Zweedsche, naar den naam te oordeelen?

— Een Zweedsche!

— Een vrouw vol temperament, naar ik zou zeggen — maar te duchten, vooral voor degenen, die zich haar vijandschap op den hals hebben gebaald! Een vrouw die vurig kan liefhebben, maar die even fel kan haten — koelbloedig en berekenend als het noodig is, maar die misschien ook in staat zou zijn, haar leven op te offeren voor den man, dien zij werkelijk liefkrijgt!

Charly keek Lord Aberdeen verwonderd aan, en zeide toen zacht:

— Je ziet haar vanavond voor het eerst, en je geeft een persoonsbeschrijving van haar, die

volgens menschen die haar kennen, en die ik vanmorgen toevallig over haar sprak, van a tot z juist is.

— Het is niet zoo moeilijk te zien! hernam Lord Aberdeen afwerend, en weer keek hij naar de overzijde.

Toevallig richtte Nina Svendrup haar blik naar de loge van Lord Aberdeen, en eenige seconden kruisten zich hunne blikken en bleven twee paar doordringende grijze oogen op elkander gevestigd.

Toen wendde de schoone vrouw langzaam 't hoofd weder af, en het kwam Charly Brand voor, dat er een zonderlinge glimlach om haar lippen speelde.

Juist op dat oogenblik ging ook de loge van de Parkers open, en de beurspeculant maakte zijn intrede, vergezeld door zijn vrouw.

Lionel Parker was toen een man van omstreeks 50 jaar, maar nog gitzwart, zoowel van hoofdhaar als van knevel en puntbaardje, ofschoon zijn benijders en vijanden — en zij waren zeer talrijk — volhielden dat hij de natuur een weinig tegemoet was gekomen, en haar werk ongedaan had weten te maken door toepassing van een kleurmiddelje.

Zijn zwarte oogen getuigden van grooten ondernemingsgeest, van buitengewone sluwheid, maar ook van een gewetenloosheid, die voor niets terugdeinst waar het de bereiking van zijn plannen betrof.

Men rangschikte hem onder de schranderste zakenlieden van Londen, toegerust met een scherpzinnigheid, welke men ondanks alles moest bewonderen.

Toch wisten de insiders, dat men zeer verstandig zou doen, zijn bezittingen niet toe te vertrouwen aan den effectenmakelaar, want hij zag er volstrekt geen been in, anderen kaal te plukken, wanneer hij slechts meende dit te kunnen doen, zonder vast te raken in de mazen van de wet.

Hij had een geelbleek gelaat, en slechts op de koonen was een bijna zuiver rond blosje te zien, alsof het daar met een penseel geschilderd was, hij had den mond vol goud, dat glinsterde als hij maar sprak, hij was klein, hij wist zich niet temin goed te kleeden, en hij maakte indruk — en wist dat!

Jane Parker stak bijna een half hoofd boven haar echtgenoot uit.

Ook zij was zwart, maar het was de natuur

zelve, die dit ravenzwarte haar had gekleurd, en de onberispelijke wenkbrauwen had getrokken.

Jane Parker was op het tijdstip waarop dit vooral zich afspeelde 27 jaar, en in den vollen bloei van haar schoonheid.

Zij was echter dien avond zeer bleek, en pas later zou het blijken, waaraan deze bleekheid viel toe te schrijven.

Haar oogen waren groot, donkerbruin en soms kon er een vonk van hartstocht in schitteren — maar meestal hield zij de oogen neergeslagen, als ware het om te verbergen, wat er in haar omging.

Zij droeg een smaakvol avondtoilet van zwarte zijde, — dat de matte blankheid van haar huid nog des te beter deed uitkomen.

Als versiersel droeg zij slechts een paar diamanten oorknoppen en een gouden bracelet, in den vorm van een slang, die zichzelf in den staart bijt, en versierd met robijnen en paalen.

Met een snellen blik keek Jane Parker door de zaal, en juist toen haar oogen op Nina Svendrup vielen, werd het donker, en zette het orkest de ouvertüre van Carmen in.

De voorstelling had een aanvang genomen.

Na het eerste bedrijf moest het scherm zes of zeven malen worden opgehaald, teneinde de beide hoofdpersonen gelegenheid te geven voor het applaus te danken, en toen werd het weder licht.

— Wat zeg je er van Edward? vroeg Charly Brand, terwijl hij Lord Aberdeen onderzoekend aanzag.

— Waarvan — van het collier? Wel, ik zeide je al, dat ik het bewonderenswaardig vind!

— Het collier? herhaalde de jonge man. Mijn hemel, daaraan denk ik natuurlijk niet! Ik wil weten hoe of je over beide buitenlandsche sterren denkt!

— Dan wil ik je mijn oordeel wel in enkele woorden zeggen, Charly. José heeft een goede stem, maar kan niet acteerden, en Carmen speelt voortreffelijk comédie, maar zij heeft geen stem! Nu is het waar, dat ik nog geen enkelen tenor gezien heb, die in staat was de partij van José in de eerste acte, als hij nog de uniform van cavalerist draagt, behoorlijk te acteerden! Ik weet niet of het ligt aan den dwazen brandweerhelm, dien men de stakkerds op het hoofd zet, of aan de vuurroode broek, welke men hen dwingt aan te trekken — maar vind het steeds ridicuul, ook al hebben zij een stem als Caruso,

— die er als Don José in het eerste bedrijf uitzag als een eigenaar van een poeffertjeskraam of een draaimolen. Ik weet het wel — wanneer zij roover zijn geworden, wanneer zij verschijnen met een bleek, ingevallen gelaat, een woest puntbaardje, kruisbanden om de beenen, een korte fluweelen broek en een wambuis van dezelfde stof — dan maken zij veel goed, want zij weten dat dit uiterlijk hen flatteert! Maar kun je je een brandweerman als een hartstochtelijk minnaar voorstellen?

Charly Brand liet een kort lachje hooren, en zeide toen:

— In zekeren zin heb je gelijk! Die lange roode broek en die onmogelijke helm dragen er niet toe bij, het uiterlijk van José te verfraaien! Maar zie daar eens — heb je wel gemerkt, hoe die twee vrouwen elkander opnemen? Goeede hemel, tijgerinnen zien elkander vriendelijk ker aan!

— Welke vrouwen bedoel je?

— Moet ik je dat nog zeggen? Natuurlijk Jane Parker en Nina Svendrup! Het is mij ook onbegrijpelijk, hoe Parker met zijn vrouw in de opera durft verschijnen, terwijl hij natuurlijk zeer goed heeft geweten, dat zijn minnares er ook zou zijn — en nog wel op zulk een in het oog loopende plaats!

— Het is in ieder geval verre van tactvoll heren! Lord Aberdeen schouderophalend. Maar tact behoeft men ook bij Lionel Parker niet te zoeken! Wat doet hij nu?

Lord Aberdeen had deze vraag gesteld omdat Lionel Parker op dat oogenblik snel eenige woorden met zijn vrouw wisselde, opstond, en de loge verliet.

Een halve minuut verstreek, en de beide heren zagen, dat Jane Parker doodelijk bleek was geworden, en dat haar oogen onafgebroken gevestigd waren op de loge aan de overzijde, waar Nina Svendrup in haar uitdagende schoonheid gezeten was.

Toen ging de deur van de loge der rosharige, schoone vrouw open, en Lionel Parker trad binnen.

En behalve Lord Aberdeen en zijn secretaris, waren er in die groote zaal nog honderden die het zagen — en die er de beteekenis en de bedoeling van wisten. . . .

Met een onaangename glimlach om zijn dikke, roode lippen trad Parker buigend naderbij, en nam plaats naast de Zweedsche.

Hun hoofden bogen zich naar elkander toe.

De vrouw spreidde haar waaijer uit — en even schenen hun beider hoofden zich achter dit voorwerp te verbergen.

Op dat oogenblik stond Jane Parker met een ruk overeind.

Zij was bleeker dan de dood, en een oogensblik leek het alsof zij zich niet staande zou kunnen houden.

Toen greep zij met een vastberaden beweging haar kostbaren bontmantel, dien zij op den stoel achter zich had neergeworpen, sloeg dien om, en verliet in trotsche houding de loge, — maar het kon niet anders of zij moest in haar rug de meedoodlooze spottende blikken voelen branden van de vrouwen, die haar benijdden en haatten!

En juist op datzelfde oogenblik stond in de stalle haastig een jonge man op, die een half dozijn bezoekers moest laten opstaan, om het gangpad te kunnen bereiken, en daarop snel verdween.

Lord Aberdeen had de vertrekkende Jane nagekeken, en toen den blik gevestigd op de loge der schoone vreemdelinge.

Nina Svendrup had den waaijer laten zakken, en even scheen een triomfantelijk lachje haar volle lippen te doen krullen, toen zij zag dat de loge van Parker ledig was.

Parker zelf scheen zich wat ontrustig te gevoelen, en de ronde blos op zijn wangen teekende zich scherper af.

Toen wendde Lord Aberdeen zich tot zijn secretaris, en fluisterde:

— Die Parker is geen gentleman! Als ik ooit een ploertige handelwijze heb bijgewoond, dan is het wel die van dezen man, die ten aanschouwe van een geheele zaal zijn vrouw in haar loge alleen laat, om zijn minnares in de hare te gaan opzoeken!

— Je hebt gelijk — dat is zeker wel het top-punt! riep Charly verontwaardigd uit. Dat moet de schoft met opzet hebben gedaan!

— Maar met welk doel dan? hernam Lord Aberdeen. Welk nut kan het hebben als hij zijn vrouw vernederd voor een stampvolle zaal?

Charly Brand haalde de schouders op, en antwoordde:

— Dat kan ik mij volstrekt niet voorstellen. Maar een doel heeft hij met die schandelijke handelwijze natuurlijk gehad! Het is duidelijk dat hij van haar tracht af te komen — misschien wil hij haar op deze wijze wel dwingen, zelf een echtscheiding aan te vragen. Apropos, heb je zooveen dien jongen man haastig uit de stalle zien verdwijnen?

— Ja, ik dacht dat het een dokter was, die misschien eensklaps bij een patiënt werd geroepen.

— Hij is toevallig dokter Edward, en hij is patiënt tegelijk! Die man was John Ellin — en men zegt dat hij smoorlijk verliefd is op Jane Parker!

J. v. K. is de Cigaret bij uitnemendheid.

Hoofdstuk II.

Intriges.

De beide mannen, die in hun loge dit gesprek gevoerd hadden, waren niet wat zij schenen aan het talrijke publiek, dat daar bijeen was gekomen, teneinde te luisteren naar den zang van twee nieuwe sterren aan den operahemell!

Inderdaad, de zonderling, de schatrijke philantroop, die slechts hoogst zelden bezoek ontving in zijn huis aan de Regent Street, waar hij slechts met Charly Brand en zeer weinige bedienden leefde, was niemand anders dan Lord Edward Lister, genaamd John Raffles, de stout-

moedige avonturier, de Gentleman-Dief, naar wien de politie niet alleen van Engeland, maar ook van Frankrijk en van Italië, ja zelfs van de Vereenigde Staten, nog altijd met den grootsten ijver zocht.

Geruimen tijd geleden had Raffles de gelegenheid gevonden, zich voor te doen als een afstammeling van het beroemde geslacht der Aberdeen's, en hij had daar onmiddellijk gebruik van gemaakt met een succes, hetwelk hijzelf niet had durven droomen.

Raffles had zich reeds in verscheidene gedaanten vertoond aan den hoofd-inspecteur van politie Baxter en diens trawanten, maar geen hunner zou ook maar een enkele seconde in de yeronderstelling hebben durven verkeeren, dat Lord Aberdeen, de rijke weldoener, en John Raffles, de Gentleman-Inbreker, een en dezelfde persoon waren.

Deze kleine uitweiding, die onvermijdelijk was, zal het een weinig begrijpelijker maken, waarom de Grootte Onbekende met zooveel geestdrift gewaagde van het diamanten halsnoer der schoone Zweedsche.

Raffles had steeds de grootste belangstelling gekoesterd voor juweelen — en niet uitsluitend als kunstvoorwerpen!

Juweelen waren gemakkelijker te verbergen, zij behielden steeds hun waarde — en men kon ze van vorm doen veranderen, wanneer men, zooals Raffles, de kunst van het slijpen meester was.

De twee onafscheidelijke vrienden bleven tot aan de pauze, en toen verklaarde Raffles categorisch dat hij er genoeg van had, en het houterige spel van den tenor onmogelijk meer kon aanzien, noch luisteren naar het droge „gejermejeer”, zooals hij het noemde, der Italiaansche prima donna.

Toen de beide vrienden den schouwburg verlieten had Parker slechts weinig minuten te verren pas de loge van zijn minnares verlaten.

Wat John Ellin betreft — hij was tien minuten na zijn plaats te hebben verlaten, weder binnengekomen, zeer bleek, met een vertrokken gelaat, en blikken werpende naar Parker, die den bankier wellicht ongerust zouden hebben gemaakt, wanneer hij ze had kunnen zien.

Toen Raffles en Charly onder de groote paristyle van het Operagebouw stonden, nog besluiteloos, wat zij thans zouden doen, begon de eerste hoofdschuddend:

— Ik heb dien Parker altijd voor een harteloozen schobbejak aangezien, maar wat hij vanavond verricht heeft — dat grenst aan het ongelooflijke! Men moet wel een laaghartig karakter hebben om zijn eigen vrouw aldus bloot te stellen aan spot en babelzucht, zelfs wanneer men haar in het geheel niet meer liefheeft! Hoe staat het eigenlijk met haar!

— Met Jane? Zij haat hem! Daarvan ben ik zeker!

— Maar mijn God — hoe is het mogelijk dat

die twee menschen dan desniettemin bij elkander blijven! riep Raffles uit. Is er iets zoo immoreels denkbaar als twee menschen die onder een dak met elkander wonen, terwijl zij elkander niet liefhebben?

— Zij kan zich niet zoo gemakkelijk losmaken gelooft ik, Edward! zeide Charly zachtjes, terwijl hij het hoofd schudde. Hij heeft haar zeer arm getrouwd, wat hij haar trouwens meermalen verweten heeft, naar ik volstrekt zeker weet, en zij bracht geen penny aan! Hij zelf was toen nog pas aan het begin van zijn schitterende loopbaan als financier, en dat huwelijk schijnt min of meer een overhaaste stap te zijn geweest. In ieder geval zegt men dat zij toen van elkander hielden!

— Misschien was dat wel zoo gebleven, als Parker niet zoo snel en op zulk een wijze zeker was geworden! hernam Raffles ernstig. Ik blijf volhouden dat het geld aansprakelijk is voor bijna alle rampen, voor alle ellende, welke wij hier op deze aarde ontmoeten! Zij zal wel begonnen zijn met hem verwijten te maken over de manier waarop hij zijn geld verdiende, hij heeft andere vrienden en vriendinnen gevonden, hij is haar langzamerhand gaan veronachtzamen — en zij heeft troost gevonden bij een minnaar!

— Ho — ho — zoover is het nog lang niet! viel Charly hem in de rede. John Ellin is verliefd op haar — en ik zou wel wat durven verwedden dat zij hem ook liefheeft — maar haar minnaar is hij niet!

— Zoo waarlijk? Nu, dan zal het toch zeker niet lang meer duren, tenminste wanneer Parker blijft voortgaan, zich op deze wijze te gedragen! — Apropos — weet hij dat John Ellin zijn vrouw liefheeft?

— Hij vermoedt het althans, dat is zeker — maar om je de waarheid te zeggen, gelooft ik niet dat het hem veel kan schelen!

Raffles bleef nog een oogenblik in gedachten verdiept staan, en hernam toen:

— Kom — wij willen nog wat naar een café gaan — er is een voortreffelijk wijnhuis hier in de buurt. Ik heb nog niet veel lust om te gaan elapen — het is verwonderlijk, maar ik zou gaarne wat menschen om mij heen zien!

— Zal ik een auto fluiten?

— Dat is volstrekt niet noodig! Het is fraai, droog weder, en het wijnhuis is hier nauwelijks een kwartier vandaan. Wij kunnen zeer goed loopen.

— Ik ben tot je dienst!

De beide vrienden daalden het breede terras af, de handen in de zakken van hun pels, want het was reeds koud, ofschoon de herfst nog niet half verstreken was.

Langzaam liepen zij voort, slechts nu en dan een woord met elkander wisselend, zooals zij vaak deden als zij in elkanders gezelschap de straten van Londen doorkruisten.

En eensklaps bleef Raffles stilstaan, en zeide, half in zichzelf:

— Dat halssnoer van die Zweedsche is inderdaad buitengewoon schoon. Ik wilde dat het in mijn bezit was!

— Daartoe moest het onvermijdelijk komen! zeide Charly met een zucht. Ik wist het van het eerste oogenblik af dat ik die prachtige diamanten in het oog kreeg!

— Zij is schoon genoeg, om aanspraak te mogen maken op een prachtig collier — maar ik kan het niet aanzien, dat er zulk een groot kapitaal volkomen renteloos en nutteloos den hals van een vrouw versierd, die op zichzelf reeds zoo schoon is, dat zij geen andere versiering behoeft! Je zeide immers dat zij in het Hotel Cécil logeert?

— Ja, zij heeft drie vertrekken op de eerste verdieping.

— Hoe komt het dat zij haar huisje in het Noorden heeft verlaten?

— Dat kan ik je niet zeggen! Maar ik vermoed dat zij een rol wil gaan spelen in het groote Londensche leven!

— Dat is tamelijk dwaas! hernam Raffles. Zij zal toch wel niet in de meening verkeeren, dat hij haar zal trouwen?

— Daar ben ik zoo zeker niet van! Men heeft mij haar beschreven als een zeer eerezuchtige vrouw met politieke neigingen, en die zichzelf in staat acht op dat speciale gebied een belangrijke rol te vervullen!

— Maar dat zou zij toch niet kunnen, door met een bankier te trouwen? hernam Raffles verbaasd.

— Hij is thans nog maar bankier — maar het is op haar aandrigen geweest, dat hij zich candidaat heeft gesteld voor het Lagerhuis. En als hij daar eenmaal is, dan acht zij den weg voor hem reeds gebaad.

— Maar zou hij er werkelijk aan denken, zijn minnares te huwen?

— O neen, ik ben er zeker van dat hij haar

in den grond van zijn hart volstrekt niet hooger schat dan zijn honden en zijn renpaarden, en haar zeer waarschijnlijk zou uittlachen, als zij hem met trouwplannen aan boord kwam. Hij is een zeer ouderwetsch man in dat opzicht, hij kent haar verleden, dat niet bepaald smetteloos is — men zegt dat zij liefdesbetrokkingen heeft gehad met een Russischen Grootvorst, en vervolgens met den Kroonprins van Saksen — kortom, zij behoort tot „de vrouwen, die men niet trouwt!“ Maar zij ziet dat natuurlijk niet zoo in — zij heeft het er bepaald op gezet om Mevrouw Parker te worden!

— Daarvoor zou het toch allereerst noodzakelijk zijn dat er een scheiding plaats vond! hernam Raffles. Hij kan er toch bezwaarlijk twee wettige vrouwen tegelijk op nahouden!

Charly haalde de schouders op, en zeide:

— Zij heeft nog wel den tijd — zij kan wachten! Zij heeft het zich nu eenmaal in het hoofd gezet, dat zij een rol zal vervullen in de groote wereld, dat zij zal kunnen heerschen, en invloed uitoefenen — en ze zal haar zin willen doordrijven! Zij meent dat niet beter te kunnen doen door te huwen met een zeer invloedrijk beurspeculant, een man door wiens handen millioenen gaan, die overal zijn connecties heeft, en voor wien het niet al te moeilijk moet zijn, zich tot Lid van het Lagerhuis te laten kiezen.

Raffles had hoofdschuddend toegelusterd, en zeide nu:

— De eerezucht van een vrouw schijnt voor geen enkelen hinderpaal terug te deinken! Welnu, ik heb ook een eerezuchtig plan — ik wil dat het halssnoer van Nina Svendrup in mijn bezit is nog voor de dag aanbrekt!

Charly scheen niet eens bijzonder verbaasd te zijn door deze mededeeling.

Eigenlijk gezegd had hij dien geheelen avond op deze mededeeling gewacht.

Het was nu eenmaal een eigenaardigheid van Raffles dat hij onmogelijk een verzameling diamanten of paarden kon zien, zonder aanstonds de lust in zich te voelen opstijgen, zich van die kostbaarheden meester te maken.

Hij meende echter niettemin een opmerking te moeten maken, en zeide daarom:

— Ik had dit natuurlijk wel kunnen voorzien Edward — maar ik zou je er opmerkzaam op willen maken dat het niet zoo gemakkelijk zal gaan, de hand te leggen op dat halssnoer. Bedenk dat zij op dit oogenblik waarschijnlijk nog

in de Opera zit, dat zij dan wel met Parker naar het hotel Cécil zal gaan, en naar alle waarschijnlijkheid het collier in bewaring zal geven aan den gérant, opdat die het in de safe zal kunnen wegbergen.

— Dat laatste kan ik je niet toestemmen Charly! zeide Raffles. Zij heeft het collier pas sedert korten tijd, zij is een vrouw, zij zal het steeds vlak bij zich willen hebben, ondanks de gevaren die daar aan verbonden zijn! Overigens kunnen wij ons hier zelve van gaan overtuigen — wij gaan nu aanstonds naar de Opera terug, en wij zien waar zij blijft!

— Maar je hebt in het geheel geen voorzorgsmaatregelen getroffen! ging Charly op fluisterenden toon voort. Je kunt toch niet geheel zonder voorbereiding aan het werk gaan?

— Ik kan niet inzien, mijn waarde, waarom dat onmogelijk zou zijn! gaf Raffles schouderophalend te kennen. Ik heb altijd een paar kleine instrumentjes bij mij, geschikt voor het openen van juweelenkistjes en kasten — en wat zou er meer noodig zijn? Juist dergelijke onvoorbereide ondernemingen trekken mij aan — men moet veel van het toeval laten afhangen, en het toeval is steeds romantisch!

— Vergeet niet Edward, dat je op dit oogenblik Lord Aberdeen bent! Wanneer je je op heeterdaad laat betrappen, dan is je rijk als de zonderlinge philanthroop ten einde. — en dat zou heel jammer zijn, want die rol heeft je tot dusverre het grootste succes opgeleverd!

— Ik zal voorzichtig zijn Charly, dat beloof ik je! Overigens kunnen wij ons, als het noodig mocht zijn onkenbaar maken door onze zakdoeken onder onze oogen voor het gelaat te binden — eenvoudig en doeltreffend wanneer men toevallig zijn masker niet bij zich heeft.

De beide vrienden hadden reeds weder den terugweg aanvaard, Charly tamelijk ongerust, maar Raffles vol geestdrift, en in hoogste mate ingenomen met het plan, dat zoo eensklaps bij hem was opgekomen.

Zij bereikten het gebouw juist op hetzelfde oogenblik, dat de portier naar buiten kwam en met luide stem het nummer van een auto afriep.

Dadelijk kwam er uit de file een fraaie coupé aanrijden, die stilhield voor de peristyle.

— Dat is haar wagen! zeide Charly fluisterend, terwijl hij naar de donkerblauw gelakte coupé wees.

— Dan hebben zij zeker niet tot het einde willen wachten, en wij zullen gelegenheid hebben, hen te volgen! Daar komt juist een huurauto aan, fluit den chauffeur even!

Charly liet twee malen een schel gefluit hooren, en de auto stond stil.

Raffles, zorg dragend zooveel mogelijk in de duisternis te blijven, wees den chauffeur de donkerblauwe coupé, en zeide toen:

— Die auto nagaan, en op vijftig meters afstand blijven staan, wanneer die wagen stil staat!

— Kan het een lange geschiedenis worden, mijnheer? vroeg de chauffeur, een weinig wantrouwig, daar hij bang was, een urenlangen rit te moeten ondernemen.

— Dat weet ik volstrekt niet, vriend — maar of het kort of lang duurt — het zal je in geen geval schade doen! stelde Raffles hem gerust.

— Daar zijn zij! fluisterde Charly zachtjes.

Parker en Nina Svendrup kwamen naast elkander de breede trap af, en richtten hun schreden naar de wachtende auto, voorafgegaan door den gedienschten portier.

De jonge vrouw was van top tot teen in het bont gekleed, en scheen haast te hebben.

Beiden stapten in de auto, de portier zeide eenige woorden tot den chauffeur, en de wagen reed weg.

Dadelijk sprongen ook Raffles en Charly in de huurauto, en de achtervolging begon.

Maar nog geen kwartier later stond de huurauto stil — terzijde van het hotel Cécil.

De blauwe coupé was links af gegaan, en tot voor het terras van het groote hotel gereden.

Raffles en Charly konden juist zien hoe Parker en zijn minnares uitstapten, en in de helderverlichte vestibule verdwenen.

Zij sloegen rechtsaf, en begaven zich dus waarschijnlijk aanstonds naar de eetzaal.

Raffles dacht een oogenblik na, stapte toen uit, door Charly gevolgd, betaalde den chauffeur, en zond hem weg.

Toen de auto verdwenen was, vroeg Charly:

— Handel je niet een weinig lichtvaardig Edward? Ben je niet bevreesd dat die chauffeur je naderhand herkent?

— Wanneer ik dat zelfs aanneem, dan beduidt het nog niet veel! zeide Raffles schouderophalend. Om mij te kunen herkennen zou de politie mij natuurlijk eerst moeten gevangen nemen, en dan, onze chauffeur kan op dien afstand onmo-

gelijk de gezichten van Parker en Nina Svenstrup hebben herkend. Wij moeten aan het toeval in ons leven geen grootere rol toekennen dan het verdient.

Hij bleef weder eenigen tijd in gedachten staan, en scheen toen een besluit te nemen.

— Ik denk dat zij wel minstens een uur daar binnen zullen blijven, en waarschijnlijk langer! begon hij. Het is te gevaarlijk om te trachten, in die volle eetzaal het diamanten halssnoer buit te maken! Het zou dadelijk gemerkt worden, of in ieder geval voor wij tijd zouden hebben gehad de plaat te poetsen. Er is een tamelijk goede detectivedienst in het hotel, en in de eetzaal wandelen dag en nacht, maar vooral om dezen tijd, een paar detectives rond, die door het hotel worden betaald, en die er uitzien als kellers!

— Dan kan ik toch werkelijk niet goed inzien...

— Wel, zij zullen daar niet den geheelen nacht blijven, dunkt mij! Wij zullen nu echter vlug naar ons huis in de Victoria Street gaan, dat geen tien minuten hier vandaan is, en daar ons uiterlijk een weinig gaan veranderen — want alles welbeschouwd komt het mij toch wel wat gevaarlijk voor, mijn persoonlijkheid als Lord William Aberdeen in gevaar te brengen door mij thans hier te vertoonen! Ik ben hier bekend bij den gérant, bij den oberkellner, bij den directeur — het is werkelijk beter dat ik de gevaren vermijd, die daaruit kunnen voortvloeien! Kom snel mede.

Raffles riep opnieuw een huurauto aan, die hem tot ongeveer het midden van de Victoria Street bracht.

Daargekomen zonden zij den man weg, en gingen te voet verder.

Hoofdstuk III.

Het collier.

Na ongeveer honderd meters te hebben afgelegd haalde Raffles een sleutel uit zijn zak en opende, in een stille en donkere zijstraat een deur in een lage schutting, waardoor de beide mannen haastig verdwenen.

Zij stonden nu in een kleinen achtertuin, liepen dien snel door, en traden door de achterdeur het huis binnen, hetwelk den Grooten Onbekende reeds herhaalde malen van het grootste nut was geweest in den loop van zijn avonturen.

Het bevatte drie uitgangen, een in de Victoria Street, de beide anderen in twee verschillende zijstraten en daarenboven nog een onderaardschen uitgang, welke in verbinding stond met een gang, die rechtstreeks uitliep op de werkplaats, zich bevindend ouden den grond van den tuin, behoorende tot het huis van Lord Aberdeen in de Regent Street.

Daar, in een voortreffelijk verborgen kast, zoo groot als een kamer, bewaarde Raffles een zeer groot aantal vermommingen, kledingstukken van allerlei aard, uniformen en livreen, pruiken en baarden, ja zelfs ridderorders, passen op verschillende namen, krukken, behoorende bij een bedelaarsuitrusting, en nog tal van andere voorwerpen.

Na de gordijnen zorgvuldig te hebben geslo-

ten en licht te hebben ontstoken begonnen de beide mannen zich te vermommen.

Wanneer de Groote Onbekende zich vermomde, dan wilde dit zeggen dat hij een geheel ander persoon werd, volkomen onkenbaar, met een andere stem, een ander lichaam, kleiner of grooter dan hij werkelijk was, kortom — iemand anders, die in geen enkel opzicht gelek op den werkelijken John Raffles.

Maar de Gentleman-Inbreker werkte dan ook met middelen, die aan detectives en acteurs dan ook volkomen onbekend waren.

Hij dacht er niet aan, de gewone tooneelschmink te gebruiken, die zelfs bij avond voor een geoefend oog onmiddellijk te herkennen is, noch een van die slecht zittende, te kleine of te groote pruiken, die de amateur-detective of de tooneelspeler gebruikt.

Neen, hij wist zijn gelaat te kleuren met behulp van verschillende watertjes, waardoor hij het koffiebruin, wijnrood, als door de zon verbrand, groenbleek of ivorkleurig kon maken, — en wat zijn pruiken betreft, zij sloten zoo zuiver om zijn hoofd, zij waren zoo voortreffelijk van echt menschenhaar vervaardigd, dat zelfs het scherpst ziejend oog onmogelijk het bedrog zou kunnen ontwaren.

Met behulp van een fijnen stift, in een kleurstof gedoopt, wist hij lijnen en rimpels op zijn gelaat te trekken, hij kon den mondhoek optrekken of laten zakken, door een injectie met een uiterst fijn spuitje kon hij zijn rechten fijnen neus tijdelijk doen opzwellen en er doen uitzien als een aardappel, hij kon zijn wenkbrauwen korter of langer maken — en zelfs de kleur van zijn oogen scheen nu en dan te veranderen, donkerder of lichter te worden, ofschoon dit natuurlijk slechts gezichtsbedrog was, teweeg gebracht door de verschillende kleuren van de pruiken die hij droeg, of van zijn gelaatskleur.

Raffles was nu bezig, een eerwaardig oud heer van zichzelf te maken, van omstreeks 50 jaar, en die er uitzag als een geneesheer.

Zijn schedel was nu bedekt met grijs haar, hetwelk op den kruin reeds een weinig begon te dunnen, een grijs puntbaardje omringde zijn gelaat, en zijn oogen, een weinig rood gerand, gingen schuil achter glinsterende brilleglazen.

Hij verving zijn rok door een zwarte gekleede jas, ontdeed zich van zijn zegelring, en bekeek zich, nadat er nauwelijks een kwartier verlopen was, onderzoekend in den grooten spiegel van het beste Venetiaansche glas, die elke bijzonderheid van zijn fel verlicht gelaat meedoogenloos weergaf.

Hij bromde tevreden, en zeide half voor zich heen:

— Zoo zal het dunkt mij wel gaan!

— Lieve hemel, Edward — je bent veel te bescheiden! Het is een meesterwerk, zooals jij je weet te vermommen! Niet alleen verandert je gelaat, maar je lijkt in niets meer op den vroegeren Raffles! Je schouders lijker smaller en zijn een weinig scheef, je knippert met je oogen, als iemand die sterk bijziende is, je hebt een uitdrukking op je gezicht als iemand die ana één stuk door in de hoogste mate verbaasd is, wat zeker het gevolg is van je halopenstaanden mond, en je hoog opgetrokken wenkbrauwen — en als ik niet volkomen zeker was, dat je het vertrek niet hebt verlaten sinds je hier bent binnengetreden, dan zou niemand mij kunnen wijsmaken, dat je werkelijk Raffles bent!

— Ik dank je voor je compliment, en ik zou je willen verzoeken, zelf een weinig voort te maken!

Charly Brand had zijn blond haar geheel en al weggemoffeld onder een pruik van sluit, glanzend zwart haar, keurig gescheiden.

Hij had onder zijn neus een fijn zwart knelveltje bevestigd, en zijn wenkbrauwen een weinig aangezet, en nu geleek hij, met zijn vlugge, drukke gebaren op een Franschman, zoo kersversch uit Parijs overgewipt.

— Ies het zoo koed, mon ami? vroeg hij lachend, terwijl hij met de handen in de zijde voor Raffles ging staan.

— Het is uitstekend mijn waarde! Vooral je accent is weergaloos! En nu zullen wij maar aanstonds weder heengaan, want het zou mij spijten als het wild mij ter elfder ure ontsnapte.

Raffles had in de kast een pels uitgezocht met een astrakan kraag, en een niet meer splinter-nieuwen hoogen hoed, benevens een wandelstok met een ivoren knop.

Charly echter zette zijn eigen cylinder weder op, die prachtig glansde, trok een zeer sierlijken pels aan, klemde een monocle in zijn oog, en was gereed zijn vriend te volgen.

Zij verlieten het huis, na de kast met de kleeders weder zorgvuldig te hebben gesloten, thans evenwel aan de voorzijde, liepen een honderdtal scheden de Victoria Street in, en riepen toen opnieuw een voorbijrijdende huurauto aan, die hen binnen weinige minuten weder naar het hotel Cécil terugbracht.

Raffles en Charly stapten uit en zonden den chauffeur weg, waarop zij de vestibule van het groote hotel betraden, waar een zwaarlijvig, in een groene livrei gekleede portier statig, met de handen op den rug, heen en weer liep.

En wel mocht deze Cerberus trotsch zijn — want hij sprak niet minder dan tien talen vloeiend, en was dus heel wat waard voor de directie van het groote hotel.

Hij bekeek den gewaanden geneesheer en den zoogenaamden Parijzenaar vluchtig, zag dat zij geen bagage hadden, en nam verder geen notitie van hen.

Raffles, die Charly onder den arm had genomen, voerde hem naar de eetzaal, en reeds aanstonds werd hun aandacht getrokken door het geflonker van het diamanten halssnoer, waarmede Nina Svendrup pronkte, naast Parker gezeten, die scheen te genieten van de opmerksaamheid welke zijn minnares trok.

Maar alvorens binnen te treden fluisterde Raffles Charly Brand in:

— Om op alle gebeurlijkheden te zijn voorbereid, zal het wel 't beste zijn, als wij hier voor

vannacht kamers nemen. Op die wijze zullen wij haar het best in het oog kunnen houden.

— Maar wij hebben volstrekt geen bagage bij ons!

— Wat zou dat? die staat aan het station! Als wij vooruit betalen, heeft niemand toch een aanmerking te maken! Kom mede — wij moeten trachten zoo dicht mogelijk in de buurt te komen van de suite die door Nina Svendrup bewoond wordt.

De twee vrienden begaven zich naar de geweldig groote toonbank, waarachter een drietal geuniformde beamtenden stonden, terwijl in een hoek een jonge dame gezeten was, tamelijk sterk glablanket, die het reusachtige sleutelbord bewaakte.

Een der mannen had een zwaar register voor z'ch liggen, waarin de namen der logeergasten moesten worden opgeschreven.

Raffles trad op dezen man toe, en zeide:

— Twee kamers voor vannacht, als ik U verzoeken mag! Ik ben dokter Houston uit Manchester, en dit is mijn jonge vriend Charles Dupont uit Parijs! Onze bagage staat nog aan het Victoria Station, en wij laten haar daar, omdat wij zeer waarschijnlijk reeds morgen vertrekken.

Wij willen den prijs van de kamers echter met genoeg van te voren voldoen! Hebt gij nog vertrekken op de eerste verdieping? Ik houd er niet van om zoo hoog te logeeren — ik ben een weinig zenuwachtig, en bang voor brand.

De man sloeg zwijgend een tweede register op, volgde met zijn vinger een rij namen en cijfers en zeide toen:

— Wij hebben nog eenige kamers vrij op de eerste verdieping mijnheer! De prijs is een half pond.

De namen van de beide reizigers werden ingeschreven, zij kregen hun sleutels en een piccolo wees hun den weg.

En vijf minuten later hadden zij uit den mond van dit jongmensch het nummer vernomen van de kamers, welke de schoone Zweedsche bewoonde.

Het bleek dat hun eigen vertrekken zich op tamelijk grooten afstand van de suite bevonden, maar dan toch in ieder geval in denzelfden vleugel van het groote gebouw.

Zij verfrischten zich zoogenaamd een weinig in de hun aangewezen vertrekken, die naast elkander gelegen bleken te zijn, en haastten zich toen weder naar de eetzaal.

Daar waren nog steeds een aantal gasten bijeen, en Parker en zijn minnares schenen juist den maaltijd beëindigd te hebben.

Raffles stond een oogenblik in beraad, wat te doen, toen het paar opstond.

De bankier legde den kostbaren bontmantel om de witte schouders van zijn minnares, betaalde vlug den kellner, liet zich zijn pels en hoogen hoed aanreiken, en verliet daarop met de schoone Zweedsche de weelderige eetzaal, — een der bezienswaardigheden van Londen, wanneer zij gevuld is met schoone, fraai gekleede vrouwen en schatrijke, in de rok gestoken mannen.

Raffles en Charley maakten plaats om Parker en zijn minnares te laten passeeren, en zagen hoe dezen de trap naar de eerste verdieping opgingen.

Raffles bleef een oogenblik in gedachten staan, en zeide toen fluisterend tot Charly:

— Ik denk dat zij zich thans wel naar haar vertrekken zullen begeven — het is nu maar de vraag, of hij blijft, dan wel of hij spoedig zal vertrekken. Wij zullen hier in ieder geval eenigen tijd blijven wachten, om te zien wat hij doet.

De beide vrienden slenterden de vestibule in, en namen plaats in een der gemakkelijke rieten stoelen, waarvan een groot aantal in de kolossale vestibule geplaatst was.

Er verliep een half uur, en het was reeds bij eenen, maar nog altijd was de bankier niet teruggekeerd.

Toen zeide Raffles op zachten toon:

— Ik heb mij wel eens laten vertellen, dat de directie van het hotel Cécil zeer streng is, en niet toelaat dat vrouwelijke logeergasten bezoek van heeren ontvangen — vooral niet om dozen tijd, en natuurlijk eerst recht niet wanneer die heeren hun echtgenooten niet zijn! Naar het schijnt heeft Parker er dus iets op gevonden! Hoe het zij — het heeft geen doel, om hier langer op hem te zitten wachten. Wij zullen liever naar onze kamer gaan, en daar de noodige voorbereidselen gaan treffen.

De twee vrienden stonden dus op, gingen langzaam de trap op, en liepen de breede gang in, aan welks einde hun kamers gelegen waren.

Zij hadden het portaal nauwelijks betreden, of er vloog een deur open, en Parker trad naar buiten.

Hij had zijn hoed scheef op het hoofd, zijn gelaat was vuurrood, en hij scheen aan de grootste opwinding ten prooi te zijn.

Een oogenblik was in de deuropening het bleeke gelaat van Nina Svendrup te zien, die den bankier iets scheen te willen toeroepen, maar zweeg, toen zij de beide vreemdelingen ontwaarde, en met een harden slag de deur in het slot wierp.

Parker liep de beide mannen voorbij, blijkbaar zonder hen te zien, en in drift onverstaanbare vloeken uitend, en daalde toen haastig de trap af, zijn pels over den arm, met gebogen hoofd, en zonder op te zien, zoodat hij op een tusssenportaal van de trap bijna was aangebotst tegen een kelnier, die even stilstond en hem verontwaardigd nakeek.

Reeds hadden Raffles en Charles hun weg voortgezet, en zij liepen nu snel de gang ten einde, en traden het vertrek binnen, dat aan den zoogenaamden dokter Houston was aangewezen.

Daar gekomen keken zij elkander een oogenblik zwijgend aan, tot Charly op zachten toon zeide:

— Een soort huiselijke twist? Ik heb hem nog nooit zoo woedend zien kijken, geloof ik!

— Zij had misschien aan haar collier niet genoeg, zij heeft er nog braceletten bijgevraagd of oorhangers — hij zal geweigerd hebben — en een scène is het gevolg geweest! gaf Raffles schouderophalend ten antwoord.

— Zij zag erg bleek — zij leek mij zeer opgewonden toel ging Charly voort. Haar oogen fonkelde als die van een tijger! Ik geloof dat zij hem zeker in de haren zou zijn gevlogen, als wij niet toevallig juist waren komen opdagen!

— Het is zeker eigenaardig genoeg, want in den loop van den avond waren zij de beste maatjes! Nu, het doet er weinig toe — voor mij blijft het halssnoer de hoofdzak!

— Wat zullen wij doen?

— Wij zullen eenvoudig nog een uur wachten, want dan zal zij stellig wel slapen. Haar slaapvertrek is het middelste van de drie kamers, en ik denk dat het vrij gemakkelijk zal zijn er in door te dringen, wanneer wij maar eenmaal een der aangrenzende vertrekken zijn binnengekomen.

— De deuren aan de gang zullen wel allen op slot en gegrendeld zijn, dunkt mij!

— Daar zullen wij tenminste maar rekening mee houden! Maar daarnaast is een kamer leeg, en ik weet, dat er een gemeenschappelijk balkon is! Ja, het kan nooit kwaad wanneer men goed

op de hoogte is van de inrichting van een hotel als dit!

— Je wilt dus langs het balkon binnendringen? — Zoo is het. Maar voorloopig kunnen wij niets doen, want daartoe is het nog te vroeg.

Raffles had een sigaret opgestoken, en liet zich in 'een gemakkelijken stoel vallen.

Charles sloeg hem even gade, en zag dat Raffles niet zonder moeite een geuwendrukte.

Hij schudde het hoofd, en merkte toen half lachend op:

— Ik geloof niet dat er veel menschen zijn als jij bent Edward! Hoe is het mogelijk, te gapen wanneer men op het punt staat, een zoo gevaarvolle onderneming te beginnen! Heb je er wel eens aan gedacht, dat die Zweedsche er juist uitziet als een vrouw, die er volstrekt geen been in zal zien ons een kogel door het hoofd te jagen, wanneer zij ontijdig mocht wakker worden?

— Het zal zoo'n vaart niet loopen — en wij zijn ook gewapend! Trouwens — dat zal de zaak tenminste een weinig aantrekkelijker maken! Eigenlijk heb ik er steeds een weinig berouw van gehad als ik een mooie vrouw beroofde van haar sieraden!

— Nu, wat Nina Svendrup betreft, behoeft het berouw niet zoo heel groot te zijn! hernam Charly met een minachtend lachje. Zij behoort tot die vrouwen aan wie het slechts een glimlachje kost, zich van onder tot boven met juwelen te laten behangen!

— In ieder geval heeft zij een belangwekkend gelaat! Het is een vrouw van ras, al geloof ik zeker niet, dat men haar onder de goede vrouwen kan rangschikken! En dat ik geuwend is eigenlijk niet te verwonderen — wij zijn gisteren zeer laat naar bed gegaan, na een uiterst vermoeienden dag, en vanmorgen vroeg op geweest! Ik hoop maar één ding, en dat is dat de zaak ons niet al te lang ophoudt! Ik zal nog een half uur wachten, en dan kan het er wel op gewaagd worden om eens een kijkje te nemen.

Van dat oogenblik af werd er weinig meer gesproken.

Charly Brand had aan menig nachtelijk avontuur van den Gentleman-Inbreker deelgenomen, en toch was hij nog steeds opgewonden en onrustig, wanneer het oogenblik van handelen was aangebroken.

En niet voor zichzelf vreesde hij in de eerste plaats — zijn bezorgdheid betrof veel meer den

man, die hem jaren geleden van den rand van den afgrond had gered, en sinds dat oogenblik steeds een trouwe vriend voor hem was gebleven, die zelfs zijn leven voor hem op het spel had gezet.

Maar aan Raffles zelf was niets bijzonders te zien.

Eigenlijk scheen hij zich slechts een weinig te vervelen.

Maar van spanning, onrust of vrees voor den afloop viel niet het geringste te bespeuren.

En hoelang Charly Raffles ook reeds kende, nog altijd boezemde hem deze stoicijsche kalme groote bewondering in.

Het werd langzamerhand zeer stil in het groote hotel, want de meeste gasten hadden zich reeds ter ruste begeven.

Het was juist half twee, toen Raffles veerkrachtig opsprong en zeide:

— Wij zullen maar eens aan het werk gaan — over een half uur kan alles zijn afgelopen!

Hij zocht uit een klein étui, dat hij in zijn achterzak had, een paar kleine stalen instrumentjes, wenkte Charly en opende behoedzaam de gangdeur.

Op de breede, schaarsch verlichte gang viel niets te bespeuren.

Zonder zich in het minst te overhaasten maar toch met vlugge schreden liepen de beide mannen over den dikken, wijnrooden looper, die hun voetstappen volkomen dempte, en voor Charly nog goed en wel wist wat er gebeurde, had Raffles reeds met een vlugge beweging de deur van het leegstaande logeervetrek met behulp van een zijner loopers zoo geruischloos geopend, als iemand het met den sleutel onmogelijk had kunnen doen.

De beide mannen glipten naar binnen, en geruischloos sloot Raffles de deur weder.

Dit alles had ternauwernood eenige seconden geduurd.

Zij stonden nu in een zoo goed als volmaakt donker vetrek, dat alleen verlicht werd door het zwakke schijnsel hetwelk door het venster, waarvan de gordijnen terzijde waren geschoven, van de straatzijde naar binnen drong.

Raffles ging haastig op het venster toe, en wierp een blik naar buiten.

Zoals hij wel verwachtte reden er op het Strand nog équipages, huurrijtuigen en auto's, maar de voorbijgangers waren zeer weinig in aantal.

Hij opende voorzichtig de balcondeur, en tegelijkertijd bukte hij zich, terwijl hij Charly een wenk gaf om hem te volgen.

Over den steenen vloer van het balkon voortkruipend, teneinde van de straatzijde niet te worden opgemerkt, schoven de twee mannen zich op hun buik vooruit, totdat Charly in de duisternis met zijn hoofd bijna tegen de zolen van Raffles was gestooten.

Zij hadden hun doel blijkbaar bereikt.

Raffles richtte zich een weinig op, bracht zijn mond aan het oor van Charly, en fluisterde:

— Deze deur geeft toegang tot het boudoir, dat zich naast de slaapkamer bevindt. Zij slaapt zeker reeds, want ik zie geen spoor van licht, althans niet in dit vertrek. Wacht een oogenblik!

Raffles bukte zich weder, en Charly moet zich zeer inspannen om het lichte, krassende geluid te vernemen, te weeg gebracht door het draaien van de zelf vervaardigde boor van den Gentleman-Inbreker, die een cirkelrond gat van bijna een halve decimeter doorsnede in het dunne paneel van de balcondeur sneed, dicht bij den kant.

Raffles lichtte er het schijfje hout zeer gemakkelijk uit, stak toen zijn hand, waarin hij een stevige nijptang gevat hield, door de opening, vatte de spagnoet tusschen de bekken van de tang, en schoof haar op die wijze langzaam en behoedzaam naar boven.

Volgens zijn gewoonte wachtte Raffles eenigen tijd, teneinde zich te overtuigen dat men zijn manoeuvre niet gehoord had, en toen kroop hij onder het fluweelen gordijn door in het vertrek, door Charly op den voet gevolgd.

De twee mannen bleven een oogenblik doodstil op dezelfde plek gehurkt zitten, want het was stikdonker in dit vertrek, en zij waren bevreesd, tegen een of ander meubel aan te stooten.

Toen verlichtte een zwak schijnsel de kamer — Raffles had zijn electrische zaklantaarn te voorschijn gehaald, waarvan hij het licht naar willekeur kon temperen.

Hij bleek goed te hebben geraden — dit was wel degelijk het boudoir, weelderig gemeubeld, en dat zeker zeer veel kostte.

Op de teenen sloot Raffles naar de tusschendeur, en legde zijn oor voor het sleutelgat.

Eenige oogenblikken bleef hij in gebukte houding staan en toen hij zich weder oprichtte vertoonde zijn gelaat een ongeduldige, eenigszins zorgelijke uitdrukking, welke Charly aanstonds

verried, dat er een kink in den kabel was.

— Wat is er? vroeg hij, zoo zacht, dat Raffles het ternauwernood kon verstaan.

— Zij slaapt nog niet! Integendeel — zij moet klaar wakker zijn, want zij zit te schrijven — ik kan in de stilte duidelijk het krassen van haar pen over het papier hooren!

Charly gaf geen antwoord, maar hij uitte binnensmonds eenige niet zeer galante verwenschingen aan het adres van de Zweedsche, die het in haar hoofd kreeg, om twee uur in den nacht nog brieven te schrijven.

— Wat doen wij nu? vroeg hij op even zachten toon.

— Wachten! antwoordde Raffles lakoniek. En als het te lang duurt — dan ga ik naar binnen! De sleutel van de tusschendeur zit aan dezen kant, zooals je ziet!

Dit vooruitzicht beviel Charly blijkbaar weinig, maar er was geen andere uitweg, en zoo schikte hij zich in zijn lot.

Raffles stond vlak bij de verbindingsdeur, zijn lantaarn in de linkerhand, zijn rechterhand om den kolf van zijn revolver geklemd.

En voor hij er op verdacht was, geschiedde er iets, waarop hij niet gerekend had.

In het aangrenzend vertrek klonken plotseling snelle voetstappen, die zich in de richting van de tusschendeur bewogen, en het volgende oogenblik werd die deur geopend, en stond Nina Svendrup op den drempel.

Ofschoon Raffles zijn lantaarn bliksemsnel gedooft had, was hij toch maar al te duidelijk zichtbaar in het licht van de electricische lamp, die in de slaapkamer stond.

De jonge vrouw had een zwakken kreet geslaakt, en stond daar nu doodstil, terwijl zij Raffles met groote oogen aanstaarde.

— Gij behoeft U volstrekt niet ongerust te maken Madame! zeide Raffles met uitgezochte hoffelijkheid. Wij zullen U geen leed doen, mijn vriend en ik! Het spijt mij waarlijk dat wij u zijn komen storen — maar gij hebt het zelf in uw hand, zeer spoedig weder van onze tegenwoordigheid verlost te zijn! Maar sta mij eerst toe.....

Raffles was langs Nina Svendrup heen de slaapkamer reeds binnengegreden, en met een vlugge beweging had hij den dunnen scheldraad doorgeknipt, die zich naast de gangdeur bevond.

— Duid het mij niet kwalijk! ging hij voort,

met een glimlach om de lippen. Ik kan U niet zeggen hoe onaangenaam het is, wanneer er op het schellen van de lieden die ik des nachts bezock, bedienden of kellners komen toesnelen!

Charly was nu ook binnengegreden, en Nina Svendrup, door de toespraak van Raffles meer verbaasd dan ontsteld, keek hen beide beurtelings aan, terwijl zij een paar schreden achteruit ging.

Toen vroeg zij op zachten toon en met onze kere stem:

— Wat moet dit beteekenen? Is het een grap? Gij zijt toch geen.....

— Toch wel Madame — wij zijn het wel degelijk! Wij zijn inbrekers! antwoordde Raffles koeltjes. En daar wij niet veel tijd te verliezen hebben, en u ongaarne langer dan noodzakelijk zouden ophouden, vallen wij maar aanstonds met de deur in huis — wij zouden gaarne uw diamanten halssnoer medenemen als herinnering aan een schoone en interessante vrouw!

— Mijn collier? herhaalde de jonge vrouw langzaam, terwijl er een zonderlinge, wrange glimlach om haar lippen verscheen, waarvan Raffles de betekenis pas later zou begrijpen. Gij komt mijn collier stelen? Het spijt mij — het spijt mij werkelijk zeer, maar dan hebt gij een vergeefschen tocht ondernomen! Ik moet u trouwens zeggen dat gij er volstrekt niet uit ziet als....

— Inbrekers Madame! Dat is het woord! — Waarom zouden wij zoo dwaas zijn, er doekjes om te winden, en de zaak verbloemen? — Gij beledigt mij er volstrekt niet mee, als ge mij zoo noemt! Maar laat ons niet afdwalen! Gij zeidt immers dat wij een vergeefschen tocht hebben gemaakt? Hoe moet ik dat opvatten? Het collier moet immers hier zijn! — Twee uur geleden zag ik het om uw fraaien hals Madame!

— Ik heb het niet zeg ik u! herhaalde de schoone Zweedsche. En als gij mij niet gelooft, dan geef ik u volkomen verlof, dit vertrek na te zoeken!

Zij was nog een paar schreden achteruit gegaan, maar Raffles, die haar nauwkeurig in het oog had gehouden, zeide nu snel op zachten, maar bevelenden toon:

— Blijf van die lade afl! Zoo is het goed — ik versta in dergelijke dingen geen scherts, zelfs niet van de zijde van een vrouw, met zoveel

uiterlijke bekoorlijkheden als gij!

Met zijn revolver in de hand was Raffles vlug op een kleine tafel van ebbenhout toegetreden, en had de lade geheel en al opengetrokken, waarop hij er een kleine, met paarlmoer ingelegde revolver uitnam, die hij even vol bewondering bekeek, en toen in zijn zak liet glijden.

Nina Svendrup beet zich op de lippen, en haar oogen kregen een harden glans, maar zij zeide niets, haalde de schouders op, trok haar elegante peignoir wat nauwer om zich heen, en liet zich onverschillig in een stoel vallen, terwijl zij haar eene been over het andere sloeg, en een sierlijk rood lederen muiltje op en neder wipte, op de teenen van haar naakten voet.

Raffles beschouwde haar een oogenblik aandachtig, en plotseling kwam de onaangename zekerheid zich aan hem opdringen, dat die vrouw de waarheid had gesproken!

Het leek wel onmogelijk — en toch scheen haar geheele houding er op te wijzen dat zij zooveen inderdaad de waarheid had gezegd.

Maar Raffles was er de man niet naar, zich door een paar woorden uit den mond van een vrouw te laten bevredigen.

Hij wendde zich tot Charly, wisselde een paar woorden met hem in een voor de Zweedsche volkomen onbegrijpelijke, geheime taal, en dadelijk vatte de jonge man naast Nina Svendrup post, en hield haar nauwlettend in het oog.

Ondertusschen begon Raffles alle meubels te doorzoeken met een vlugheid en een geruischloosheid, die slechts het resultaat konden zijn van een jarenlange ervaring.

Hij trok de laden open van een klein, sierlijk schrijfbureau, opende de kasten, nam een juwelencistje van de toilettafel, opende het, en liet den geheelen inhoud nonchalant in een zijzak glijden, waarbij hij een weinig de wenkbrauwen optrok, onderzocht met groote zorgvuldigheid een lederen damesvalies, en gaf zich zelfs de moeite een kleinen reiskoffer te doorzoeken.

Er ontging niet het kleinste hoekje aan zijn spiedend oog, en alles ging zeer vlug, want hij begreep wel dat hij naar een geheime bergplaats in een hotelkamer niet behoefde te zoeken.

Het onderzoek in de twee aangrenzende vertrekken ging nog vlugger, want daar waren in het geheel geen wandkasten, en hij behoefde

slechts de laden van twee tafels open te trekken, die overigens geheel en al ledig waren.

Toen hij weder in het slaapvertrek zat, waar Nina Svendrup nog altijd met haar muiltje speelde, terwijl er een trek van boosaardig leedvermaak en tegelijkertijd van woede op haar bleek gelaat lag, vertoonden zijn trekken een uitdrukking van verbazing zoowel als van teleurstelling.

Hij keek de schoone Zweedsche eenige oogenblikken scherp aan — en trad toen snel op het bed toe, om de kussens van hun plaats te werven — maar hij vond niets dan een handtasch van fijn goud, letterlijk volgepropt met bankbiljetten.

Hij liet het kostbare voorwerp aan het gouden kettinkje heen en weder schommelen, deed het toen met onbegrijpelijke snelheid in zijn achterzak verdwijnen, en zeide op eenigszins bestraffenden toon:

— Eigenlijk moest ik zeer uit mijn humeur zijn Madame, want ik had bepaald mijn zinnen gezet op uw diamanten halsnoer, hetwelk ik hedenavond reeds mocht bewonderen, toen gij er mede pronkte in de Groote Opera. Ik wil u echter geen al te groote verwijten doen — gij kunt het maar ten halve helpen, dat ik, zooals men wel zegt, met den kous op den kop huiswaarts moet keeren! Gij behoeft mij niet verbaasd aan te zien. Gij hebt niet met een ezel te doen. Lionel Parker is hier geweest. Anderhalf uur geleden zijt gij met het diamanten halsnoer dit vertrek binnengetreden. Alleen Parker is bij u geweest — hij verliet u ruim drie kwartier geleden — het ligt dus voor de hand, dat hij het geweest is en niemand anders, die het geschenk weder heeft medegenomen, dat hij u pas dezer dagen had aangeboden.

Met een ruk hief Nina Svendrup het hoofd op, en haar oogen hadden thans zuik een boosaardige uitdrukking, als Charly nog nimmer bij een vrouw had waargenomen.

En toen kwam het sissend over haar lippen terwijl zij Raffles strak aanzag:

— Gij schijnt van heel veel zaken op de hoogte te zijn, mijnheer de Inbreker. Welnu, ik behoef er in het geheel geen geheim van te maken — die schoft heeft zijn geschenk eenvoudig teruggenomen, alsof ik: — alsof ik een straatmeid ware! Maar laat hij zich voor mij in

acht nemen — hij zal het nog wel eens bezuren, dat zweer ik!

— Ik kan mij uw gemoedsgesteldheid zeer goed voorstellen Madame — maar ik zou u willen verzoeken uw gevoelens van wraak een weinig minder luidruchtig te uiten, want het is volstrekt niet noodzakelijk dat men u aan de overzijde van de gang hoort, om verschillende redenen, de eene nog gewichtiger dan de andere, en waarvan de voornaamste is, dat ik mijn aanwezigheid in uw vertrek op dit uur van den nacht niet al te goed zou weten te verklaren! Gij zegt dat ik veel weet — en ik geloof dat dit de waarheid is. Naar het schijnt hebt gij in dit vertrek met uwen — met mijnheer Parker een kleine uiteenzetting gehad, die voor beide partijen hoogst onaangenaam moet zijn geweest. Ik geloof dat ik het wel eenigszins kan begrijpen — maar ik denk er niet aan u te kwetsen door u mijn vermoedens mee te deelen. Voor mij is de hoofdzaak dat gij het collier niet meer bezit, en dat ik mij zal moeten tevreden stellen met een paar oorhangers, een paar ringen, een diamanten broche en een gouder handtasch vol bankbiljetten! Maar wat zal ik u zeggen, — een half ei is beter dan een lege dop! Ons blijft verder niets anders over dan u een genoeglijke nachtrust toe te wenschen — of laten wij liever zeggen een nachtrust zonder meer, en afscheid van u te nemen, na ons nogmaals te hebben verontschuldigd wegens de onaangename stoornis. Het spreekt vanzelf dat ik er niet aan gedacht zou hebben u wegens het bagatel dat ik thans in mijn zak heb lastig te vallen!

Raffles had deze geheele toespraak op sarcastisch-hoffelijken toon gehouden, en vervolgde nu:

— Helaas breekt thans het onaangenaamste deel van mijn taak pas aan Madame! Ik zie mij namelijk genoodzaakt, u het schreeuwen althans voor vijf minuten onmogelijk te maken! Want ik meen u wel voldoende te kennen om te begrijpen, dat gij mij het kleine fortuintje mistunt, hetwelk ik in uw vertrekken heb buit gemaakt, en dat gij het geheele hotel bij elkaar zult schreeuwen, zoodra wij een voet op de gang hebben gezet. Ik zie aan de uitdrukking van uw gelaat dat ik maar al te juist heb geraden! Wilt gij zoo goed zijn, uw mooie handjes even achter uw rug te houden?

De Zweedsche keek een oogenblik in de staalgrijze oogen, die zich in de hare boorden — en

zij gehoorzaamde zonder tegenspraak.

Raffles maakte haar handen achter haar rug vast met behulp van een zijden das, welke hij over den rug van een stoel zag hangen, maar op het oogenblik dat hij haar den kleinen bastien zakdoek in den mond wilde duwen, die hij onder haar hoofdkussen gevonden had, vroeg Nina Svendrup:

— Wilt gij mij zeggen wie gij zijt?

— Ik heb er volstrekt niets tegen Madame! Ik ben John Raffles — en deze heer is een vriend van mij, die liever incognito wel blijven!

— Ik heb iets dergelijks vermoed! mompelde de schoone Zweedsche. Ik heb veel van u gehoord — en men heeft mij van uw optreden wonderlijke staaltjes verteld! Nu, gij schijnt in ieder geval een gentleman te zijn.

— Dat hoop ik Madame! zeide Raffles eenvoudig.

— Zeg mij nog dit — kent gij Lionel Parker?

— Ik heb niet het voorrecht Madame! antwoordde Raffles ironisch. Maar — wat niet is kan nog komen! Ik zal hem wel eens een bezoek gaan brengen — al zal ik dat waarschijnlijk niet van te voren aankondigen!

— Ik hoop dat gij hem zooveel nadeel zult berokkenen als gij maar kunt! siste de schoone vrouw tusschen de tanden. Hij is een ellendeling — en ik heb er bitter berouw van dat ik mij ooit met hem heb ingelaten!

— Ik geloof dat gij twee uren geleden van een andere meening waart Madame! hernam Raffles koeltjes. Trouwens — Lionel Parker is niet de eenige rijke en machtige man in Londen! Het klinkt misschien niet zeer hoffelijk, maar ik zou zeggen — voor hem een ander!

En omdat Nina Svendrup juist den mond opende om woedend iets te antwoorden, maakte Raffles hiervan gebruik, haar met een vlug gebaar haar zakdoek in den mond te duwen, en haar te knevelen met een zijde shawl, dien hij op het voeteneinde van het bed had gevonden.

Pas toen hij deze voorzorgsmaatregelen had genomen gaf Raffles Charly een wenk, en het volgende oogenblik stonden zij op de gang, na met een diepe buiging afscheid van hun slachtoffer te hebben genomen.

En zij waren deze gang nog niet eens volkomen ten einde of zij hoorden de kleine voeten van Nina Svendrup woedend tegen de gesloten deur stampen.

Het geluid was wel niet sterk, maar het zou

toch zeker krachtig genoeg zijn om de aandacht van den étagekellner te trekken, en zij hielden zich dan ook niet op, maar haalden haastig hun hoeden uit hun eigen kamer, daalden de trap af, en bereikten ongehinderd de vestibule.

De nachtportier dommelde wat in zijn loge, en lette het nauwelijks op dat twee heeren op dit uur nog het hotel verlieten.

Op straat gekomen slaakte Charly een zucht van verlichting, en zeide:

— Dat is gelukkig alweer achter den rug!

— Goede hemel neen Charly — het begint nu pas! zeide Raffles kalm.

— Hoe meen je dat? vroeg Charly verschrinkt.

— Wel, wij hebben de diamanten nog niet — en die moeten wij bij Lionel Parker gaan halen!

Eindelijk gevonden!
De sigaret J. v. K.

Hoofdstuk IV.

De doode man.

Charly wilde een opmerking maken, maar Raffles liet hem er geen gelegenheid toe, en trok hem vlug aan den arm mee, terwijl hij 'n huurauto wenkte, die juist aan kwam rijden.

— Rijd ons zoo vlug als je kunt naar de Great Russel Street, en stop op den hoek van Bloomsbury Street. Een goede fooi als je er ons binnen 20 minuten brengt!

De chauffeur knikte slechts, en de twee mannen stapten in.

Zoodra het portier was dichtgeklapt en de auto zich in beweging had gezet, begon Charly:

— Hoor eens, dat is toch wel het toppunt van onvoorzichtigheid!

— Hoezoo?

— Vraag je dat nog? Wel, moet die vrouw niet begrijpen dat jij nu regelrecht naar Parker zal gaan om het halssnoer van hem af te nemen?

— Wat zou dat? zeide Raffles bedaard. Je gelooft toch zeker niet dat ze hem zal waarschuwen?

Charly keek Raffles verbluft aan, maar hij gaf geen antwoord.

— Het is immers duidelijk, dat zij hem op dit oogenblik haat als een booze ziekte! Ik denk niet dat zij hem ooit hartstochtelijk heeft liefgehad — maar thans haat zij hem fel — zooals een vrouw van haar temperament kan haten! Het is dunkt mij zeer duidelijk wat er gebeurd is!

— Voor jou misschien — voor mij is het volkomen duister!

— Dan zal ik je zeggen wat ik geloof. Zij heeft vanavond haar slag willen slaan, zij heeft hem overgehaald zijn vrouw in het publiek te compromitteren, haar ten aanschouwe van een geheele zaal vol menschen te hoonen, teneinde te toonen hoezeer zij hem in haar macht heeft — en toen dat gelukt is, heeft zij gedacht den grooten slag te kunnen slaan, en na het souper in het hotel Cécil heeft zij hem voorgesteld een wettig huwelijk met haar aan te gaan! Je kunt je wel begrijpen hoe zijn antwoord is geweest!

— Hij kan geweigerd hebben Edward — maar zou hij in staat zijn geweest haar de juweelen terug te vragen, welke hij haar reeds geschonken had?

— O ja, daartoe acht ik dien man zeer goed in staat! Zijn zaken gaan in den laatsten tijd niet zoo schitterend, en hij is misschien heel blij geweest, op deze weinig elegante wijze zulk een kostbaar stuk weer in handen te krijgen, dat hij waarschijnlijk gekocht heeft in een tijd, toen alles hem nog voor den wind ging! — Natuurlijk is zij woedend geworden — minder nog om het terugnemen van het halssnoer — dan omdat zij zoo eensklaps haar schoonste droomen zag vervliegen.

— Dan kan ik mij nu begrijpen, waarom hij zoo woedend heenliep! riep Charly uit. Waarschijnlijk heeft zij hem al haar minachting in het gelaat geslingerd, nu aan al hare verwachtingen de bodem werd ingeslagen, en zij zich niet meer behoefde te geneeren! Zij heeft zich

waarschijnlijk dadelijk van hem losgemaakt, nu hij niet meer het werktuig was, dat haar tot roem en eer kon brengen!

— Het staat dus voor mij vast dat zij zich liever de tong zou afbijten dan te verraden, dat John Raffles het voornemen had te kennen gegeven zich van het diamanten halssnoer meester te maken! riep Raffles uit.

— Toch blijf ik het een zeer gewaagde onderneming achten — een vrouwengemoed is niet te peilen, en misschien denkt zij wel, dat zij hem weder kan terugwinnen door hem bijtijds te waarschuwen! hernam Charly Brand.

— Dat geloof ik niet, daarvoor heeft hij haar te diep gekwetst! Zij is een hartstochtelijke vrouw, en buitengewoon gevoelig voor dergelijke beledigingen — al is zij dan ook een demi-mondaine, een avonturierster, of hoe je haar anders wilt noemen! Maar ik geloof dat wij er daar al bijna zijn! Wij hebben nog twee en een half uur voor ons alvorens de dag aanbreekt, en dat is ruimschoots voldoende!

Inderdaad hield de auto eenige minuten later stil op den hoek van de beide zoeven genoemde straten.

De beide mannen stapten uit, en Raffles betaalde, blijkbaar ruimschoots, want de chauffeur tikte met een vergenoegden grijns aan zijn pet en reed weg.

De twee mannen wachtten tot het voertuig geheel onzichtbaar was geworden en gingen toen, zonder zich te overhaasten, de Bloomsbury Street verder in.

Ongeveer in het midden van dezen verkeersweg, die des nachts zoo goed als uitgestorven is, stond het fraaie heerenhuis, hetwelk Parker eenige jaren geleden gekocht had.

Het was van den straatweg gescheiden door een voortuin, met heesters en struikgewas begroeid.

Van het lage hek liep een klinkerpad naar de voordeur.

Raffles bleef aan de overzijde van de straat loopen, en trad toen met Charly een breede, duistere koetspoort binnen, vanwaar hij het geheele huis kon overzien.

Het was in deze deftige buurt zeer stil, en men hoorde niets anders dan de verre regelmatige schreden van een agent van politie.

De blikken van den Grooten Onbekende dwaalden van de eene verdieping naar de an-

dere, totdat zij gevestigd bleven op een raam van de derde étage.

— Waar kijk je zoo naar? — vroeg Charly op zachten toon.

— Naar dat venster daarginds op de derde verdieping — bijna recht boven de deur. Ik zou zeggen dat er in die kamer licht brandt!

— Dat is niet zoo verwonderlijk — het kan nauwelijks een uur geleden zijn, hoogstens anderhalf, dat Parker thuis kwam!

— Zou hij dan ook opblijven om brieven te schrijven? vroeg Raffles spottend.

— Is dat vertrek dan niet zijn slaapkamer?

— Neen, die is een verdieping hooger, en weinig meer naar rechts. Het vertrek waar het licht brandt is zijn particuliere werkkamer.

— Zouden wij dan maar niet liever rechtsomkeert maken? merkte Charly na eenigen tijd op. Het lijkt mij onzinnig, te wachten, totdat 't Parker zal believen, zijn slaapkamer op te zoeken.

— Het duurt nog een paar uren voor 't licht wordt, Charly, en ik kan volstrekt niet inzien, dat wij de onderneming nu al zouden opgeven.

Charly begreep, dat Raffles vast voornemens was, zijn plan ten uitvoer te brengen, en hij deed er dus het zwijgen toe, en wachtte.

Maar plotseling geschiedde er iets, waarop zeker geen van de beide mannen had kunnen rekenen.

Gelijkvloers klank in het groote huis plotseling eenig gerucht, al was het dan ook zeer zwak, en daarop ging de huisdeur open, en er verscheen een gedaante, een vrouw, die zich haastig verwijderde, en in een zijstraat verdween, zoodat de beide mannen ternaauwernood van hun verbazing bekomen waren, toen er reeds niets meer van de vrouw te bespeuren viel.

De afstand was te groot geweest en het was ook te donker om haar trekken te kunnen onderscheiden.

Onwillekeurig wierp Raffles een blik op zijn horloge.

En bij het schijnsel van een lantaarn zag hij dat het juist drie uur was.

De twee vrienden keken elkander verwonderd aan, en toen zeide Charly op zachten toon:

— Wat heeft dat nu te beteekenen? Wie was die vrouw? Waarom verlaat zij op zulk een ongewoon uur het huis van Parker? Het kan Ni-

na Svendruk toch niet geweest zijn?

— Dat is zoo goed als onmogelijk Charly, om verschillende redenen, en daarvan is deze reeds afdoende, dat zij zich onmogelijk in zulk een korten tijd hierheen kan hebben begeven, en zeker niet sneller dan wij, die van het Hotel Cécil regelrecht van Bloomsbury Street zijn gereden. Neen, het moet iemand anders zijn geweest.

Beiden zwegen even, en dachten na over dit zonderlinge voorval, en daarop hernam Charly:

— Nu komt het mij toch werkelijk volkomen overbodig voor, hier nog langer op post te staan Edward! Het is koud en guur — daarboven brandt nog altijd het licht in de kamer, en ik kan niet inzien hoe wij nog zullen slagen in onze onderneming!

Maar Raffles was blijkbaar van een geheel andere meening.

Hij nam Charly eenvoudig bij den arm, trok hem met zich voort, en stak haastig de straat over, waarop hij zich langs het tuinpad naar de voordeur van het huis Parker begaf.

Een enkele blik overtuigde Raffles dat zijn taak om binnenshuis te komen althans zeer vergemakkelijkt zou worden, want de huisdeur was niet gesloten — bij haar overhaast vertrek dat veel op een vlucht geleek, scheen de vrouw de deur te hebben open laten staan.

Raffles duwde haar een weinig verder open, en het volgende oogenblik stonden de beide vrienden in de vestibule.

Raffles deed de voordeur dicht, en wierp een blik om zich heen.

De vestibule werd slechts zeer spaarzaam verlicht door een gloeilampje in een matglazen omhulsel, maar het was toch licht genoeg om de voorwerpen te kunnen onderscheiden.

Achter in de vestibule begon de breede, monumentale trap naar de eerste verdieping.

Zij liep uit op een gaanderij, van welker leuning fraaie gobelins afhingen.

Enigen tijd stond Raffles onbewegelijk stil, in luisterende houding, maar toen zich in het geheele huis niet het minste gerucht liet hooren, wenkte hij Charly, en begon als een kat de trap te bestijgen.

Boven gekomen volgde hij de gaanderij, tot hij een breede dwarsgang bereikte, aan welker einde een twee trap zich bevond, die naar alle andere verdiepingen voerde.

De twee mannen bestegen ook deze trappen

en bevonden zich nu op een groot portaal, aan de voorzijde van het huis gelegen, waarop verscheidene deuren uitkwamen.

Hier stond Raffles opnieuw stil en luisterde.

Niets liet zich hooren.

Het portaal was in duisternis gehuld, daar 't geen ramen bezat, en slechts door een lantaarn in de zoldering licht ontving.

Hij was dus genoodzaakt geweest zijn elektrische zaklantaarn te doen ontgloeien.

Hij nam zijn revolver in de rechterhand, en wenkte Charly, te trachten, voorzichtig de deur van het werkvertrek te openen, toen de jonge man eensklaps verbleekte, en met een nauwelijks onderdrukten kreet van afschuw terugweek, terwijl hij met uitgestreken arm naar den onderkant van de deur wees.

Raffles bukte zich een weinig, en richtte zich toen dadelijk weder overeind, terwijl zijn gelaat een ernstige uitdrukking verkreeg.

Onder de deurkier uit sijpelde langzaam, maar gestadig een dun straaltje bloed, dat op den drempel reeds een donkerrooden plas had gevormd.

Raffles aarzelde niet, maar trachtte zelf de deur te openen.

Hij kon den knop omdraaien, en de deur een paar handbreedten openen — maar daarna stuitte zij blijkbaar tegen iets zwaars dat op den vloer lag.

Raffles duwde uit alle macht verder, en ten slotte had hij de deur ver genoeg open gekreegen om binnen te kunnen treden, dadelijk door Charly gevolgd.

Het vertrek waar hij zich bevond was helder verlicht.

Het eerste wat Raffles deed was de gordijnen voor een der vensters, waar doorheen hij zooeven op straat het licht had zien schijnen, beter te sluiten, zoodat hij geen gevaar behoefde te loopen, dat een waakzame agent eveneens het licht zou zien, en argwaan zou krijgen.

Toen pas wendde hij zich om, en zijn blik viel op het lichaam van Lionel Parker dat op den rug bij de deur lag uitgestrekt.

In zijn borst stak, ter hoogte van het hart, een spitse dolk met een ivoren heft.

De oogen, wijd geopend, waren reeds gebroken en staarden naar de zoldering.

Het verwrongen gelaat vertoogde een uitdrukking van schrik en ook woesten haat.

Een bloedspoor leidde tot dicht bij het grootte schrijfbureau, dat voor een der breede ramen geplaatst was.

Blijkbaar had de ongelukkige getracht, na getroffen te zijn, zich naar de deur te slepen, teneinde om hulp te roepen.

Zijn krachten hadden hem echter spoedig gegeven, en dicht voor den drempel had hij den laatsten adem uitgeblazen.

Raffles en Charly bekeken het lijk eenige oogenblikken zwijgend, en toen fluisterde de jonge man op heeschen toon, zeer ontdaan door deze onverwachte vondst:

— Mijn God! Welk drama heeft zich hier afgespeeld? Wat kan er geschied zijn? Wie heeft dit gedaan?

Raffles antwoordde niet aanstonds, maar eensklaps bukte hij zich en raapte iets op dat fonkelde in het licht van de electricische kroon.

Het was een diamant, prachtig gezet, maar waarvan het gouden haakje blijkbaar met geweld was opengerukt.

Raffles bukte zich nog enkele malen, om telkens andere diamanten op te rapen, en ten slotte vond hij, eveneens dicht bij de schrijftafel, de rest van het kostbare diamanten halssnoer, hetwelk Lionel Parker eenige dagen geleden aan zijn minnares ten geschenke had gegeven.

Het was duidelijk te zien dat er om het bezit van het kostbare juweel een strijd had plaats gehad.

Geruimen tijd bleef Raffles in gedachten verzonken staan, maar toen hief hij het hoofd op, en fluisterde kortaf:

— Wij moeten trachten uit te vinden wie de schuldige is, Charly!

— Wie zou het anders kunnen zijn, dan de vrouw, die wij hebben zien vluchten? kwam Charly. Deze man is blijkbaar nog geen vol kwartier dood — hij is nog volkomen warm.

— Als zij het was — dan moeten wij trachten te ontdekken wie zij is! hernam Raffles. Ga mede — de slaapkamer van Jane Parker is op deze zelfde verdieping, een paar vertrekken verder.

Men kon de werkkamer van Parker aan twee zijden verlaten, aan den kant van het portaal, hetwelk de twee vrienden zooveen betreden hadden, en door een tweede deur, die uitkwam op een groote rookkamer, welke weder een deur op de gang had.

Beide deuren stonden open, en het was du-

delijk dat de dader, beter gezegd de daderes, hier langs gevlucht moest zijn.

Want ook langs dezen weg kon men de vestibule bereiken.

Raffles betrad de gang, door Charly gevolgd, ging een tiental schreden verder en stond toen stil voor een half geopende deur.

Hij keek voorzichtig naar binnen, ontstak toen opnieuw zijn zaklantaarn, en trad binnen.

— Dit is haar slaapvertrek! zeide hij op fluisterenden toon tot Charly, die hem gevolgd was, en zich zeer ongerust gevoelde.

— Is zij er niet? vroeg de jonge man verschrikt.

— Neen. Het bed is onbeslapen zooals je ziet — er is geen spoor van haar te zien.

Weder zwegen zijn eenigen tijd, want het was maar al te duidelijk wat dit betekende....

Toen vroeg Charly:

— Kan zij nergens anders in huis zijn?

— Om dezen tijd? Neen, want dat hadden wij dan reeds moeten bemerken! Kom, wij willen weder teruggaan naar het studeervertrek.

Zij keerden terug naar de kamer waar de doode man lag, en Raffles bukte zich over hem heen, en bekeek met groote aandacht het gevest van den dolk, die den doode in het lichaam gedrongen, en waarschijnlijk het hart had geraakt.

Het was een fraai bewerkte dolk, het ivoor was vergeeld, en het wapen was zeker reeds oud, ofschoon uitstekend onderhouden.

Het gevest stelde een vrouwenfiguur voor, met de handen achter het hoofd samengevouwen.

De stootplaat was van zilver, en fraai geciseleerd.

De kling, voorzoover zichtbaar, was driekantig en vrij dun, maar blijkbaar zeer sterk.

Raffles richtte zich weder op, en zeide toen op gedempten toon:

— Het is vreeselijk, dat het hiertoe moest komen! Zij moet dit gedaan hebben in een aanvan van vreeselijke woede, want de stoot is met kracht toegebracht! Kom Charly, laat ons gaan! Het is niet goed voor ons om hier te blijven! Hij is dood — hij is niet meer te redden. Wat de diamanten betreft — ik geloof dat zij mij ongeluk zouden aanbrengen! Zij zouden mij in de vingers branden — er kleeft bloed aan!

— Hoe is het mogelijk Edward, dat niemand van de bedienden blijkbaar iets van die worste-

ling gehoord heeft, noch van het gesprek, dat er aan vooraf moet zijn gegaan!

— De bedienden slapen in een geheel ander gedeelte van het huis, en het is zeer wel mogelijk, dat zij volstrekt niets gehoord hebben van wat hier is voorgevallen! Ik denk overigens dat het geheele geval zich binnen zeer korten tijd heeft afgespeeld, en dat er weinig woorden verspild zijn. Hij heeft haar tot vertwijfeling gebracht — en zij heeft zich gewroken voor den laaghartigen hoon, dien hij haar heeft aangedaan. — Kom, laten wij gaan!

Reeds richtte Raffles zijn schreden naar de deur toen hij nog eenmaal naar het lijk van den vermoorden man omzag, en zijn oog viel op de gesloten rechtervuist van den doode.

Het was alsof die vuist iets omsloten hield.

Niet zonder moeite opende Raffles de krampachtig gesloten hand — en het volgende oogenblik hield hij een matvergulden kleinen knoop in de hand, waaraan nog eenige rafels van een lichtgrijze, blijkbaar gebloemde stof zaten.

Charly was nieuwsgierig naderbij getreden, ofschoon hij blijkbaar groote haast had om weg te komen, en vroeg:

— Wat heb je daar Raffles?

— Iets zeer merkwaardigs, mijn waarde! Een knoop....

— Welnu, wat zou dat? Dien heeft hij natuurlijk aan de moordnares ontrukkt in een wanhopige poging om haar het moordwapen af te nemen.

— Maar deze knoop, Charly, behoort volstrekt niet tot een damescostuum! Zie zelf maar. Het is een kleine, matvergulde knoop, zoals ik zelf ze aan eenige van mijn soiréevesten heb, en daaraan valt nog minder te twijfelen omdat er nog een stukje aan zit van de lichtgrijze, gebloemde zijde, waaruit het vest gemaakt was!

— Maar dan... begon Charly in de grootste verbazing.

— Dan is Parker ook niet door een vrouw, maar door een man vermoord! besloot Raffles kalm.

Hoofdstuk V.

De arrestatie.

De moord werd den volgenden morgen omstreeks acht uur ontdekt door den bediende Henry Clifton, die de werkkamer binnentrad, teneinde daar de gordijnen te gaan optrekken, en een en ander op te ruimen, zooals zijn gewoonte was.

De man schrok hevig, en dadelijk was het geheele huis in rep en roer.

De kamenier van Jane Parker, Daisy geheefden, snelde dadelijk naar de slaapkamer van haar meesteres, en kwam tot de ontdekking dat deze vorlaten, en het bed niet beslapen was.

Toen werd onmiddellijk om de politie getofeneerd, en een kwartier later verscheen James Sullivan, een van de bekwaamste detectives van Scotland Yard, in gezelschap van een inspecteur van politie, twee agenten en den gerechtelijken geneesheer.

De politiebeambten lieten zich dadelijk door Henry Clifton naar de plek van de misdaad brengen, en de geneesheer constateerde aanstonds dat de dood omstreeks zes uur geleden moest zijn ingetreden.

En nu werd aanstonds een aanvang gemaakt

met het verhoor der bedienden, in het vertrek zelf, nadat het lijk met een laken was overdekt.

De bedienden, zes in aantal, stonden zwijgend, doodsbleek en zeer verschrikt bij elkander in een hoek, en James Sullivan, een krachtig gebouwd man met glanzend zwart haar en doordringende oogen, stond naast de schrijftafel, nu en dan iets opteekenend, terwijl de inspecteur het verhoor leidde, en in den stoel achter de schrijftafel had plaats genomen.

Het eerst was Henry Clifton, de huisknecht, aan de beurt.

De inspecteur stelde hem met eenige woorden op zijn gemak, en begon toen:

— Kun je mij zeggen Clifton, wanneer mijnheer vannacht is thuisgekomen?

— Ja mijnheer, het was juist een uur!

— Hadden alle bedienden zich toen reeds ter ruste begeven?

— Allen, behalve ik! Ik wachtte steeds op mijnheer Parker, omdat hij wel eens iemand meebracht, en ik dan sigaren en rum moest binnenbrengen.

- Waar was je, toen mijnheer Parker terug kwam?
- Ik zat in de vestibule — en ik was een weinig ingedommeld!
- Was mijnheer Parker alleen?
- Ja.
- Begaf hij zich dadelijk naar zijn slaapkamer?
- Neen, hij ging naar zijn werkkamer, en ik moest hem daar een glas rum brengen.
- Wanneer deed je dat?
- Oh, reeds vijf minuten nadat hij was binnengekomen!
- Ken je deze juweelen? vroeg de inspecteur, terwijl hij het vernielde halssnoer tusschen zijn gestrekte vingers hield.
- Neen mijnheer, ik zie ze nu voor het eerst! antwoorde Clifton. Ik meen echter wel te hebben gehoord, dat mijnheer Parker een zeer kostbare Halsnoer ten geschenke had gegeven — aan een dame van zijn kennis!
- Ik vond deze diamanten op de schrijffafel, en er lagen er ook een paar op den grond, heren nam de inspecteur. Het is dus duidelijk, dat diefstal zeker niet het motief van den moord is geweest. Geloof je Clifton, dat de moordenaar door het een of ander gestoord kan zijn?
- Dat kan ik u niet zeggen, mijnheer, maar ik zou niet weten waardoor hij gestoord kon zijn! Ik ben dadelijk naar bed gegaan, nadat ik het glas rum bij mijnheer Parker had gebracht!
- Wat deed hij toen?
- Hij zat te schrijven.
- Is het je bekend, waarom Mevrouw Parker den nacht niet heeft thuis doorgebracht?
- Neen mijnheer, antwoorde Clifton kortaf.
- Kun je niets mededeelen omtrent de verstandhouding tusschen Lionel Parker en zijn vrouw?
- De bediende zweeg, en keek naar den grond. Toen zeide hij aarzelend:
- Die verstandhouding liet in den laatsten tijd veel te wenschen over, mijnheer, dat is zeker. Maar mevrouw was altijd heel kalm en geduldig — zij liet alles maar over zich heen gaan, en toch bulderde mijnheer vaak!
- Hij was een beest voor haar! liet plotseling de stem van Daisy, de kamenier, zich hooren, die zich niet meer kon inhouden, en deze woorden bevend van drift en verontwaardiging had uitgeroepen.
- Spreek niet voor men je vraagt, meisje! zeide de inspecteur op strengen toon.
- Daarop wendde hij zich tot James Sullivan, die tot dusverre zwijgend had toegeluisterd, en vroeg:
- Hebt gij soms reeds eenige sporen van braak ontdekt?
- Niets dan een openstaand raam aan de achterzijde van het huis, antwoorde de detective. Het is natuurlijk zeer goed mogelijk dat de dader hierdoor is binnengekomen.
- De inspecteur wendde zich opnieuw tot Clifton, en vroeg:
- Waar was mijnheer Parker gisteravond?
- Hij bevond zich in de Opera, in gezelschap van Mevrouw! Mevrouw kwam echter om tien uur reeds thuis. Zij zag er erg opgewonden uit, en zij was zeer bleek. Zij ging dadelijk naar haar boudoir.
- Zij kwam dus alleen thuis?
- Ja mijnheer.
- Zijn er in den loop van den avond soms bezoekers voor mijnheer Parraer gekomen?
- Er is niem... anders geweest dan mijnheer John Ellin.
- Wie is dat? Kendet gij dien bezoeker?
- Ja mijnheer, hij kwam tamelijk dikwijls. Hij is geneesheer, en hij heeft Mevrouw bijna een jaar geleden behandeld toen zij zwaar ziek was, en haar genezen. Sindsdien is hij 'n trouw bezoeker.
- Hoe laat kwam Dr. Ellin?
- Het zal ongeveer elf uur zijn geweest.
- Zoo laat nog? Vroeg hij naar mijnheer Parker?
- Neen, hij wilde Mevrouw spreken! Ik opende hem de deur, en ik zeide natuurlijk, dat Mevrouw hem toch onmogelijk op dat tijdstip kon ontvangen. Hij drong echter aan, ik ging zijn bezoek aankondigen — en Mevrouw Parker zeide mij, dat ik hem moest binnenlaten.
- Waar bevond zij zich toen?
- In haar boudoir!
- Wanneer is mijnheer Ellin weder weggegaan?
- Dat kan ik u niet zeggen mijnheer — ik weet het niet.
- Heeft een uwer Dr. Ellin uitgelaten? zoo wendde de inspecteur zich tot de andere bedienden, die nog altijd zwijgend bij elkander stonden.
- Niemand gaf antwoord.

Sullivan maakte een aantekening.

De inspecteur scheen even na te denken, en hernam toen, zich weder tot Clifton wendend:

— Maar Mevrouw Parker — hoe laat is die dan vertrokken? Want het staat toch vast, dat zij den nacht niet in haar huis heeft doorgebracht?

— Ik denk dat het half twaalf is geweest mijnheer — ik was toen niet in de vestibule, maar ik hoorde de voordeur dichtslaan, zoodat ik begreep dat iemand het huis moest hebben verlaten.

— Kom eens hier meisje, zoo wendde de inspecteur zich tot Daisy, en zeg mij eens, of je je herinnert wat je meesters gisteravond gedaan heeft, nadat zij om tien uur thuis kwam. Zij zal je toch wel hebben geroepen?

— Gewoonlijk deed zij dat ook mijnheer — maar gisteravond niet!

— Hebt gij haar dan in het geheel niet meer gezien?

— Toch wel. Ik ging kwart over elven naar de slaapkamer van Mevrouw, om daar alles voor den nacht in gereedheid te brengen, en toen zag ik dat zij bezig was een klein handvatjes te pakken.

— Vond je dat niet vreemd?

— Zeker vond ik het vreemd, maar u kunt wel begrijpen dat ik volstrekt geen aanmerking heb gemaakt!

— Zeide Mevrouw Parker niets tegen je?

— Neen. Want ik deed of ik niets gezien had, en liep voorbij de halfgeopende kamerdeur zonder binnen te treden.

— Was Mevrouw Parker gekleed — ik bedoel, droeg zij een hoed en mantel?

— Alleen haar hoed. Haar mantel lag over het bed.

— Het is dus zoo goed als zeker dat ze een kwartier later het huis heeft verlaten. Heeft niemand dat gezien?

Er kwam geen antwoord op zijn vraag, en men hoorde eenige oogenblikken lang niets dan het krassen van Sullivans vulpen over zijn bloc-note.

De inspecteur knikte Daisy toe, om haar te beduiden dat het verhoor voorloopig geëindigd was, en wendde zich toen tot den geneesheer, die een weinig terzijde stond, met de vraag:

— Geloof gij dat de dood onmiddellijk is ingetreden, dokter?

— De vermoorde kan zeker niet langer dan

eenige seconden na het toebrengen van den stoot hebben geleefd!

— Geloof gij dat een vrouw den stoot kan hebben toegebracht?

— Dat is zeer wel mogelijk. De dolk is zeer spits, en het lemmet was slechts eenige centimeters binnengedrongen. Een krachtige vrouw kan met zulk een wapen zeer goed een man dooden — denk maar aan Charlotte Corday, wier dolk tot aan het gevest doordrong tot in de borst van Marat.

De inspecteur nam het moordwapen op, hetwelk de geneesheer reeds eenige oogenblikken te voren uit de wonde had getrokken, en liet het aan de bedienden zien met de vraag:

*— Kent een uwer dat wapen?

— Zeker, het behoorde toe aan mijnheer Parker! antwoordde Clifton onmiddellijk. Het hing steeds daar tegen den wand, onder dat Japansche zwaard.

Sullivan had snel het hoofd opgeheven, maar hij zeide niets, en reeds liet hij zijn bloc-note in zijn zak glijden.

De overige bedienden wisten weinig nieuws mede te deelen, en konden gaan.

De kamer werd voorloopig gesloten, de deuren werden verzegeld, de inspecteur nam het diamanten halssnoer in beslag, en daarop verlieten de politieambtenaren het huis van de misdaad.

Er werd een agent van politie voor de huisdeur op post gezet, en daarmede was het voorloopig onderzoek afgelopen.

Maar om elf uur in den morgen stond er een gewone huurauto stil voor een huis in de Tower Street, waar Dr. Ellin een vrij groot appartement op de tweede verdieping bewoonde.

James Sullivan, door een rechercheur in burger vergezeld, stapte uit de auto, wisselde eenige woorden met den chauffeur, en trad het huis binnen, door den rechercheur op den voet gevolgd.

— Is dokter Ellin te spreken? zoo wendde hij zich tot den portier, die met de handen op den rug in de kleine vestibule op en neder liep.

— Dat geloof ik haast wel mijnheer! — antwoordde de portier. Ik zal even voor u telefooneeren!

— Neen, laat dat maar, zeide Sullivan haastig. Wij willem hem verrassen. Hij woont immers op de tweede verdieping. Wij zullen het wel vinden, doe maar geen moeite!

Sullivan en de politiebeambte beklommen snel de trap, en hadden een oogenblik later het portaal van de tweede verdieping bereikt.

Dadelijk viel hun een koperen naamplaat in het oog, waarop de naam van Dr. John Ellin gegraveerd was, en op hun schellen werd de deur geopend door een huisknecht, in een eenvoudig, rood en wit gestreept buisje.

De man keek de beide bezoekers een weinig verwonderd aan, en vroeg toen:

— Hebt gij een afspraak met den dokter? Zijn spreekuur begint pas om twee uur!

— Wij hebben een afspraak met Dr. Ellin — al is het dan niet over onze gezondheid, en al weet hij er nog niets van! zeide Sullivan, terwijl hij den bediende eenvoudig terzijde schoof en een deur opende, die zich vlak tegenover de woningdeur bevond.

De twee politiemannen bevonden zich in een ruim en goed gemeubeld vertrek, dat aanstond zijn aard als consultatiekamer van een geneesheer verried, die niet te klagen had over zijn praktijk.

John Ellin zat voor een groote schrijftafel, gekleed in een linnen jas, zonder echter iets te doen naar het scheen, en hij hief verrast het hoofd op, toen de beide bezoekers onaangekondigd binnentraden.

Hij kleurde, trok snel een lade van zijn bureau open, en wierp er haastig iets in, dat veel op een portret geleek.

— Waaraan heb ik uw bezoek te danken heeren? Wie zijt gij als ik vragen mag?

— Ik ben James Sullivan, van Scotland Yard, en deze heer is een assistent! antwoordde Sullivan. Wij komen u verzoeken, dokter, ons naar waarheid te willen antwoorden op eenige vragen, welke wij u moeten stellen in verband met den moord op Lionel Parker.

Ellin werd doodsbleek, slaakte een kreet van ontsteltenis, en deinsde een paar stappen achteruit, waarop hij uitriep:

— Wat zegt gij daar? Is hij vermoord?

— Gij wist dat niet? hernam Sullivan op scherpen toon, terwijl hij den jongen geneesheer onderzoekend aanzag. Vannacht is hij in zijn werkkamer met zijn eigen dolk in het hart gestoken! En nu onze vragen, dokter! Ik zou u aanraden, ze naar waarheid te beantwoorden, dat kan u slechts ten voordeel strekken!

— Ik denk er niet aan om te liegen, riep Ellin op trotschen toon uit, maar ik kan volstrekt

niet inzien, wat ik met deze afschuwelijke zaak uitstaande heb!

— Dat zal naderhand wel blijken! En zeg mij nu dokter, hoe laat gij het huis van Parker gisteravond weder verlaten hebt, nadat gij om elf uur uw opwachting bij Mevrouw Parker zijt komen maken — een zonderling tijdstip om bezoeken af te leggen, zooals gij zelf zult moeten erkennen!

— Ik ben nauwelijks een kwartier daar geweest! antwoordde de jonge geneesheer zonder aarzelen.

— Maar niemand heeft u zien vertrekken!

— Dat is niet mijn schuld! Ik herhaal dat het nog geen kwartier over elven was, toen ik Mevrouw Parker weder verliet!

— Is het u bekend, dr. Ellin, dat Mevrouw Parker dezen nacht buitenshuis heeft doorgebracht?

Ellin balde de vuisten, en kwam dreigend op Sullivan af, terwijl hij tusschen de tanden bromde:

— Wees voorzichtig met uw woorden, en beleedig haar niet — dat zal ik in geen geval dulden!

— Dat kan in zekeren zin voor u pleiten, dr. Ellin — maar gij hebt nog niet op mijn vraag geantwoord! Bedenk, dat de misdaad om acht uur ontdekt werd, en dat wij tusschen acht en elf uur heel wat ontdekt hebben, wat een eigenaardig licht op deze zaak werpt! Zonder voorloopig op nadere bijzonderheden in te gaan, kan ik u wel zeggen, dat het volstrekt niet zou baten, wanneer gij zoudt willen trachten zekere betrekkingen tusschen u en Mevrouw Parker te ontkennen!

Nogmaals deed Dr. Ellin een paar stappen naar voren, en barstte uit, bleek van drift:

— Ik zeg het u nogmaals — zeg niets van haar, want ik zal het niet dulden! Zij staat te hoog om door lasterpraatjes te kunnen worden beklad! De betrekkingen tusschen Mevrouw Parker en mij waren van louter vriendschappelijke aard! Zij — zij heeft zich niet het minst te verwijten, en wie iets anders beweert, dien zal ik neerslaan!

— Gij wint u al te zeer op, dokter! hernam Sullivan koeltjes. Trouwens, wij dwalen af! Gij zijt gisteravond om elf uur in het huis van Parker verschenen, niemand heeft u zien weggaan, Parker is om drie uur in den nacht, misschien wat eerder vermoord — en — ik moet u arres-

teeren, John Ellin, in naam des Konings!

De jonge genesheer scheen zoo verrast te zijn, dat hij onbewegelijk op dezelfde plek bleef staan, terwijl zijn lippen slechts eenige onverstaanbare klanken stamelden.

Toen haalde hij de schouders op, liet een kort lachje hooren, en zeide slechts:

— Gij zijt gek! Ik neem echter aan dat gij uw plicht en anders niets doet, en ik ben bereid u te volgen! Men zal spoedig genoeg het onzinnige van deze verdenking moeten inzien! Ik was om drie uur hier, als gij het weten wilt!

— Dat zal het politieonderzoek wel uitmaken! hernam Sullivan kortaf.

— Staat gij mij toe nog eenige beschikkingen te treffen, voor ik u vergezel?

— Ja, maar in ons bijzijn, en doe het vlug, als ik u verzoeken mag!

Zwijgend zette Ellin zich weder aan zijn schrijftafel, schreef vlug een paar brieven, deed ze in de enveloppen, adresseerde ze, en legde ze goed zichtbaar op den rand van het schrijfbureau.

Daarop ontdeed hij zich van zijn werkjas, schoot zijn colbert aan, greep zijn hoed, die op een stoel lag, daar hij blijkbaar op het punt had gestaan om uit te gaan, en zeide volkomen rustig:

— Ik ben tot uw dienst, mijne heeren! Moet ge mij soms boeien?

— Dat is niet noodig, mits gij ons slechts zonder tegenweer volgt, en geen poging tot ontvluchting waagt!

— Daar denk ik geen oogenblik aan, ik verzeker het u!

De twee politiebeambten verlieten met hun arrestant het vertrek, en op het portaal ontmoetten zij den bediende, die met een ongerust gelaat zijn meester beschouwde.

— Je behoeft je niet ongerust te maken, Tom, zoo zeide de jonge genesheer met flauwen glimlach tot den bediende. Ik zal wellicht eenigen tijd afwezig blijven. Bezorg aanstonds de brieven, die op mijn schrijfbureau liggen, en zeg aan de patiënten.... nu, stuur hen eenvoudig weg, en zeg dat ik ongesteld ben!

Tom wilde nog wat zeggen, maar reeds vorderden de twee beambten hun gevangene met zich mede.

Ellin werd onmiddellijk voor den rechter-commissaris geleid, die met de instructie van de zaak belast was.

Het was een bejaard man met een streng, maar niet onaangenaam uiterlijk, en heldere, doordringende oogen.

Zoodra de arrestant voor hem verschenen was, begon hij, na de gebruikelijke vragen en formaliteiten:

— Ik ben verplicht er uw aandacht op te vestigen mijnheer, dat alles wat gij thans gaat zeggen, naderhand tegen u kan worden aangevoerd. Vergeet dat niet.

— Ik ben niet voornemens iets anders dan de waarheid te zeggen mijnheer! antwoordde Ellin, uiterlijk volkomen kalm, maar het was voor een menschenkenner duidelijk te zien dat zijn geest door iets werd bezig gehouden, dat hem zeer verontrustte.

— Des te beter voor u mijnheer! Zeg mij eens, op welke wijze gij gisteren uw avond hebt doorgebracht!

— Ik heb op mijn club gedineerd, vandaar heb ik mij naar de Opera begeven. Om elf uur heb ik mij naar het huis van Parker begeven — waar ik een kort gesprek had met Mevrouw Parker, en om kwart over elfen heb ik het huis weder verlaten.

— Volgens mijn inlichtingen hebt gij de opera-zaal gedurende tien minuten verlaten — als gevolg waarschijnlijk van een hoogst pijnlijk incident, hetwelk zich had voorgedaan, en waarin het echtpaar Parker en een zekere Nina Svendrup een rol vervulden!

— Het had niets te beteekenen! zeide Ellin op zachten toon.

— Hebt gij gedurende die tien minuten met Mevrouw Parker gesproken?

— Ja, doch slechts zeer kort!

— Wist zij toen reeds, dat gij om elf uur zoudt terugkomen?

— Neen! Ik wilde haar vergezellen, omdat zij blijkbaar zeer opgewonden was, maar zij drong er bij mij op aan, dat ik weder naar de zaal zou terugkeeren.

— Als gij dat wist, hoe is het dan te verklaren dat gij desondanks om elf uur toch naar haar zijt toegegaan?

— Ik was ongerust — ik vreesde dat zij een wanhopige daad zou begaan — ik wilde mijzelf overtuigen dat zij werkelijk thuis was! Oh, wat martelt gij mij met al die vragen! barstte hij eensklaps los.

— Het doet mij leed, maar ik moest ze wel stellen, Dr. Ellin! zeide de rechter-commissaris.

Wij komen nu aan een kardinaal punt, waarvan zeer veel afhangt. Gij zegt dat gij om kwart over elven weder zijt heengegaan — maar tot dusverre kan geen enkele getuige die verklaring bevestigen! Het kan evengoed twaalf uur als één uur of nog langer zijn geweest!

— Ik kan niets anders doen dan herhalen wat ik gezegd heb! hernam Ellin kortaf.

— Goed, wij nemen dan aan, dat gij om kwart over elven weder zijt heengegaan — voor het oogenblik tenminste! Wat hebt gij toen gedaan?

— Ik ben naar mijn woning teruggekeerd!

— Dat kunnen de portier en uw bediende natuurlijk bevestigen?

— De portier is op dat uur reeds lang vertrokken, en ik laat mijn bediende nooit opblijven, wanneer ik des avonds naar een schouwburg ga. Hij sliep dus toen ik terugkeerde, en ik heb hem niet wakker gemaakt!

— Dat is voor u al een zeer noodlottige samenloop van omstandigheden, mijnheer, zeide de commissaris op ernstigen toon. Er is dus niemand die kan bevestigen dat gij inderdaad

om één uur of nog vroeger reeds weder thuis waart, en na dat oogenblik niet weder zijt vertrokken?

Slechts een oogenblik scheen de jonge geestesheer te aarzelen, en toen antwoordde hij op vasten toon:

— Neen, dat kan niemand bevestigen!

De commissaris scheen een oogenblik na te denken, en zeide toen eensklaps:

— Gij waart een vijand van Parker!

— Ik haatte hem! antwoordde Ellin op dof-fen toon, terwijl hij de vuisten balde. Gij weet niet alles — gij weet niet dat hij zijn vrouw behandelde, alsof zij een dienstmeid was, en haar op alle mogelijke manieren trachtte te vernederen.

— Voorloopig heb ik genoeg gehoord, mijnheer Ellin. Gij zult thans in verzekerde bewaaring worden gesteld, want ik wil u niet verheelen, dat de verdenking, die jegens u is gerezen, van zeer ernstigen aard is. Gij kunt u zelf een advocaat kiezen.

Hij wenkte naar de deur, en twee agenten van politie voerden den gevangene weg.

Zorg er voor altijd bij de hand
te hebben
Cigaretten J. v. K.

Hoofdstuk VI.

De eer eener vrouw.

De middagbladen brachten alle bijzonderheden der arrestatie van Dr. John Ellin — en er waren tienduizenden, die aanstonds zonder de minste aarzeling het oordeel velden, dat hij en niemand anders den moord moest hebben gepleegd.

Zoals gebruikelijk is waar het Engelsche familiedrama's betreft, ontzagen de reporters zich niet, allerlei bijzonderheden mede te deelen uit het intieme huwelijksleven van het echtpaar Parker.

Het werd met zooveel woorden aan den volke bekend gemaakt dat Nina Svendrup, de schoone Zweedsche, de vriendin van geweest van den schatrijken beurspeculant, en dat hij de relaties had verbroken op denzelfden avond, die voorafging aan den noodlottigen nacht, waarin zijn levensdraad zou worden afgesneden.

Het spreekt vanzelf dat ook de diefstal in het Hotel Cécil breedvoerig werd besproken, maar zelfs de naam van John Raffles kon voor ditmaal geen afbreuk doen aan de belangrijkheid van de zaak Parker.

Toch zochten velen verband tusschen den diefstal en den moord, en enkelen gingen zelfs zoover, als hun overtuiging uit te spreken, dat de Gentleman-dief Parker had overhoop gestoken om hem het diamanten halssnoer te ontrukken, en dat hij het slechts daarom niet had kunnen buitmaken, wijl hij onverwachts gestoord werd, en onraad meende te bespeuren.

Raffles zelf lachte natuurlijk wat om deze onzinnige krantenberichten.

Het was omstreeks twee uur in den middag toen hij met Charly Brand gezeten was in de kleine eet-

kamer in zijn huis aan de Regent Street.

De beide mannen hadden zooeven een kleinen stapel kranten doorgelezen, en toen zij hiermede gereed waren, zeide Raffles:

— Het eigenaardige van de zaak is, dat wij zeer waarschijnlijk Ellin binnen een kwartier op vrije voeten kunnen laten stellen!

— Op welke wijze dan? vroeg Charly Brand verwonderd.

— Door den knoop — heel eenvoudig door den vergulden vestknoop! antwoordde Raffles. Wij kunnen onder eede bevestigen, dat wij dien knoop in de gesloten vuist van Parker hebben gevonden — en ik ben er heel zeker van dat Parker gisteravond in de Opera een zwart vest droeg met lakensche knoopen — hij was er volstrekt de man niet naar om zich te tooien met deze wel wat opzichtige knoopen, die overigens bij een fantasievest hooren, en die men slechts zeer zelden op een zwart vest aantroft.

— Het ongelukkige is maar, dat je dat moeilijk aan de politie kunt mededeelen, Raffles, zonder tegelijkertijd eens en voor goed een einde aan je avontuurlijke loopbaan te maken! zeide Charly veelbetekenend.

— Dat begriep ik ook zeer goed, en hier schuilt de groote moeilijkheid! hernam Raffles nadenkend. Ik kon den knoop door een kruier laten bezorgen, met een briefje er bij — maar ik vrees dat de uitwerking daarvan niet veel te beduinen zou hebben. De rechter-commissaris zou hoogstwaarschijnlijk denken aan een onnoozele poging van dezen of genen vriend van Ellin, om hem op deze wijze te redden.

— En toch Raffles, bestaat er een aanwijzing dat je werkelijk in het huis van Parker bent geweest — en die kan door Nina Svendrup geleverd worden! Want zijzelve heeft je gezegd dat Parker haar het diamanten halssnoer weder had ontnomen, en het lag dus wel een weinig voor de hand, dat je het zoudt gaan halen in zijn huis!

— Het is mogelijk Charly — maar zeker is het niet! In ieder geval staat het voor ons beiden vast dat Dr. Ellin alles welbeschouwd de dader niet geweest kan zijn!

— En de vrouw, die om bij drieën uit het huis kwam snellen — denk je in het geheel niet aan haar?

— Ik denk aan haar — en ik vermoed dat het volstrekt geen vrouw, maar een man geweest is Charly!

— Wat vertel je daar? riep Charly verbluft uit. Een man?

— Inderdaad — en wel de man die de misdad deed pleegde! Wij hebben gemeend dat hij vrouwenkleeren droeg, maar het kan zeer goed niets anders geweest zijn dan een lange vrouwenmantel, dien hij om zijn overjas heeft heengeslagen, teneinde zich zoo goed mogelijk onkenbaar te maken!

— En waar moet hij dan volgens jou dien mantel zoo ineens hebben gevonden?

— Ik heb in de vestibule van Parker's huis een grooten kapstok gezien, en daaraan hingen eenige regenjassen en vrouwenmantels — misschien wel van de bedienden. Laten wij eens zuiver redeneren mijn jongen! Welke vrouw zou het geweest kunnen zijn, die daar zoo eensklaps het huis verliet — als het Jane Parker niet is geweest?

— En waarom kan het Jane Parker niet zijn geweest? vroeg Charly haastig en vol spanning.

— Zij is het niet geweest — want zij was om één uur in het huis van Ellin!

Charly liet zich achterover in zijn stoel vallen, en staarde Raffles met groote oogen ten zeerste verwonderd aan.

— Hoe weet je dat in 's hemelsnaam? viel hij toen uit.

— Van den eenigen man, die het anders nog weet, behalve Ellin — van zijn huisknecht! antwoorde Raffles bedaard. Terwijl jij vanmorgen aan het werk was, Charly, ben ik eens naar het huis van Ellin gewandeld, en ik kwam daar juist, toen men den jongen geneesheer een half uur te voren had gearresteerd. Ik vond er zijn bediende, een tamelijk onnoozelen hals, maar die zijn meester letterlijk verafgoot. Ik gaf mij bij hem uit voor particuliere detective, en bij stukjes en beetjes deelde de man mij mede dat Ellin in ieder geval om half twee thuis moest zijn geweest. Hij werd toen namelijk wakker, wat hem anders zelden geschied, en hij hoorde in de consultatiekamer zijn meester duidelijk spreken — en vervolgens de stem van een vrouw. Hij bleef nieuwsgierig wakker liggen, maar spoedig overmande de slaap hem weder — en wat er verder gebeurd is, hoe lang zij gebleven is, dat kon hij onmogelijk zeggen!

— En wist die man zeker, dat het Jane Parker is geweest, vroeg Charly, die met groote aandacht had toegelusterd.

— Dat kan hij natuurlijk niet bezweren, maar voor ons moet het volkomen duidelijk zijn, dat zij

het was en niemand anders. Wat is er ook begrijpelijker, dan dat zij, tot het uiterste gebracht door het schandelijk gedrag van haar man in de Opera, ten slotte haar toevlucht heeft gezocht bij den man, dien zij reeds lang liefheeft?

— Maar als dat alles zoo is Edward, dan kan die arme Ellin over een uur vrij zijn! riep Charly opgewonden uit. Die bediende hoeft slechts te genover den rechter-commissaris te herhalen, wat hij aan jou heeft medegedeeld! Ellin kan natuurlijk niet op twee plaatsen tegelijk zijn geweest, en zij moeten hem op vrije voeten stellen!

— Je vergeet daarbij een ding, Charly! hernam Raffles op zachten toon. Je bedenkt namelijk in het geheel niet hoe Ellin zulk een getuigenverklaring zou opnemen! Hij zelf trotsere liever de gevangenis, en wie weet wat nog ergers, dan dat hij de eer van de vrouw, die hij liefheeft in gevaar zou brengen — en hij zou toelaten, dat een ander dat deed? Neen, neen, ik geloof dat ik hem leer kennen! Hij zal de getuigenis van den bediende eenvoudig hardnekkig loochenen, en hij zal blijven ontkennen dat hij bezoek heeft gehad van Jane Parker, al zou hem dat wellicht van de galg kunnen redden!

— Maar als dat zoo is — wat kunnen wij dan toch doen om hem te helpen! riep Charly wanhoopig uit.

— Wij kunnen hem helpen — door den waren moordenaar op te sporen! antwoordde Raffles. Als wij dien hebben, als wij den man weten te vinden van wiens vest dit knoopje met geweld werd afgerukt, dan behoeft de naam van Jane Parker niet in de zaak te worden gemengd, en niettemin zal men Ellin in vrijheid moeten stellen.

— Ik geloof dat dat zeer lastig zal zijn Edward, want wij hebben volstrekt geen aanknopingspunten!

— Toch wel eenige! antwoordde Raffles. Wij hebben om te beginnen den knoop. Dan kunnen wij als zeker aannemen dat de moordenaar zeer goed op de hoogte moet zijn geweest van de inrichting van het huis. Hij moet hier tamelijk goed bekend zijn geweest. Dan weten wij ook, dat het niet in de eerste plaats te doen is geweest om diefstal, anders had hij natuurlijk zonder moeite het diamanten halssnoer kunnen medenemen, want het staat wel vast dat de moordenaar bij zijn daad door niets gestoord werd. Trouwens pleit de omstandigheid dat de moordenaar het moordwapen niet bij zich had, maar het in de kamer van zijn slachtoffer vond, sterk voor de

opvatting dat wij hier te doen hebben met een daad van woeste drift, ingegeven door hartstochtelijke wraakzucht.

— Ik kan niet inzien dat ons dat veel verder brengt! Een man als Parker heeft natuurlijk veel vijanden, en daaronder zullen er heel wat zijn, die hem zonder veel gewetensbezwaar naar de andere wereld zullen zenden, wanneer zij dat zonder al te groot risico zouden kunnen doen!

— Dan zouden wij onder die personen moeten zoeken, mijn waarde! hernam Raffles. Het is in ieder geval iemand van goeden stand, die veel geld voor zijn kleederen kan besteden, want vanmorgen heb ik mij door een kleermaker hooren zeggen, dat het vest, waarvan een klein stukje aan den knoop is blijven vastzitten, van zeer zware en kostbare zijde was vervaardigd. De knoop moest met groote kracht zijn afgerukt, anders was het onbegrijpelijk, hoe het mogelijk was geweest, die sterke zijde aldus te vernielen. Ik erken, dat dat alles te zamen nog slechts weinig materiaal oplevert — maar het is toch beter dan niets! Wij zullen dus vanmiddag eens nagaan, wie tot de grootste vijanden van den vermoorde behoort heeft! Daaromtrent zal men ons op de Beurs wel wat kunnen mededeelen — en ook de bedienden van den vermoorde zouden onderzocht moeten worden. En ten slotte wil ik nog deze opmerking maken, dat het mij niet zou verbazen, wanneer het diamanten collier, dat wil dus zeggen Nina Svendrup, in een of ander opzicht iets met den moord te maken had! Het halssnoer was stevig gemaakt, en men moet er wel heftig aan hebben getrokken, om het in den toestand te brengen, waarin wij het hebben gevonden. Dan sprak ik nog niet van het open raam aan de achterzijde van het huis, waarvan sprake is in het dagbladverslag — hetgeen ook al pleit tegen de opvatting, dat Ellin de moordenaar zou zijn, want indien dit het geval ware geweest, had hij zich van elf tot drie verscholen moeten houden, en hij had het huis eenvoudig door de voordeur kunnen verlaten.

— Kan ik je met het een of ander van dienst zijn?

— Natuurlijk! Je kunt eens op de Beurs navraag doen naar de persoonlijke vijanden van Parker. Ik van mijn kant wil eens zien of het mij iets verder brengt, wanneer ik Nina Svendrup eens volg, en in het geheim bespied! Wij kunnen afspreken, dat wij elkander terugvinden in het hotel Cécil, om half zeven. Ondanks haar kleine

ederlating schijnt onze Zweedsche nog over voldoende geldmiddelen te beschikken, om in dat dure hotel te kunnen logeeren.

De plotselinge dood van den man, die haar minnaar was geweest, had haar, ondanks alles, wel zwaar moeten treffen, en zij liet zich slechts weinig zien. Aan al hare hoopvolle en trotsche verwachtingen was de bodem ingeslagen, en dat was voor een heerschzuchtige vrouw als zij een schier onverdragelijke teleurstelling.

Zij scheen echter voorloopig in Londen te willen blijven, misschien wel in de flauwe hoop, dat de doode haar in zijn testament bedacht had.

Het viel Raffles dus niet moeilijk, in een zorgvuldig uitgezochte vermomming de jonge vrouw te bespieden.

Onmiddellijk na de lunch begon hij met zijn werk, en hij bleef er den geheelen middag mee voortgaan, met een schier onuitputtelijk geduld, hetwelk hem, wanneer hij gewild had, tot een der meest gevreesde detectives van geheel Engeland had kunnen maken.

Dien middag reed Nina Svendrup slechts een keer uit, met haar eigen auto, eveneens een geschenk van Parker, waarmede zij twee winkels aan het Strand bezocht.

Om drie uur was zij weder terug en om kwart over drieën werd er een bezoeker voor haar aangediend, een jonge en bleke man met grijs-groene oogen en rosblond haar.

En bij het zien van dezen jongen man ging er een schok door het lichaam van Raffles, want zijn voorgevoel zeide hem, dat dit bezoek wel eens van groote beteekenis zou kunnen blijken te zijn.

De jonge man bleef omstreeks een half uur bij de schoone Zweedsche, en toen hij weder in de vestibule terugkeerde, waar Raffles zich een goed plaatsje had uitgezocht, half verborgen achter een nummer van de „Times”, toen was zijn gelaat doodsbлек, en hij wankelde als een dronkaard.

En nauwelijks had de bezoeker de vestibule verlaten, en was hij om den hoek van het Strand verdwenen, of Nina Svendrup, eveneens zeer bleek en blijkbaar heftig opgewonden, verscheen op haar beurt in de vestibule, en zeide tot den portier op gesmoorden toon, maar toch zoo, dat Raffles het kon hooren:

— Gij hebt den jongeman gezien, die zooveen bij mij geweest is? Gij hebt zijn gelaat onthouden? Gij moogt dien man nooit meer bij mij

toelaten, hoort gij, nooit! Ik wil hem tot geen enkelen prijs meer ontvangen, onder welk wenssel ook! Hebt gij dat goed begrepen?

De portier knikte bevestigend, en zeide, dat hij zich het gelaat van den jongen bezoeker goed in het geheugen had geprent.

Maar Raffles bedacht zich geen oogenblik.

Hij wierp zijn krant neer, en verliet het hotel, met het vaste voornemen, den jongen man te volgen, die zooveen een bezoek had gebracht bij Nina Svendrup.

Het moest iets te beteekenen hebben, iets van gewicht, dat beiden zoo ontdaan waren, en dat de jonge vrouw streng bevel had gegeven, haren bezoeker nooit meer bij zich toe te laten.

Deze was nog slechts weinige meters verder gegaan, en scheen volstrekt niets te zien van hetgeen er om hem heen geschiedde.

Hij bleef nu en dan stilstaan voor een winkel-etalage, keek naar binnen zonder iets te zien, en ging dan weer verder.

Eens wilde hij het Strand oversteken, waar het op dit uur van den dag buitengewoon druk was, en slechts de krachtige hand van een politieagent voorkwam een ongeluk, want het had weinig gescheeld of de onvoorzichtige was onder een auto terecht gekomen.

Raffles bleef hem goed in het oog houden — en weer zou zijn geduld op een zware proef worden gesteld, want uren en uren bleef de jonge man doorloopen, schijnbaar zonder besef van den tijd, en vreemd genoeg keerde hij tot drie malen terug tot in de onmiddellijke nabijheid van het hotel Cécil, zonder er echter binnen te gaan.

Het was bijna half zes, en de lantaarns waren reeds lang opgestoken, toen de jonge man ten slotte stielhief voor een bescheiden hotel, een oogenblik aarzelde, en toen binnenging.

Door de open deur zag Raffles hoe hij zich een sleutel liet overhandigen door den tamelijk morsigen portier, en daarop de trap besteeg, waarvan het begin aan het einde van de vestibule zichtbaar was.

Raffles bedacht zich geen oogenblik, maar trad op zijn beurt binnen.

Hij liep regelrecht op den portier toe, en vroeg op korten toon:

— De naam van den man, die zooveen de trap is opgegaan! Vlуг wat! Hier is mijn politiepenning!

En Raffles vertoonde onder de lapel van zijn jas den politiepenning, waarvan hij zich des

middags voorzien had, en die hem stempelde tot „inspecteur van politie.”

De portier was een weinig verbluft door deze vraag, en antwoordde toen:

— Het is een vreemde, buitenlandsche naam — Cedarström — Jarl Cedarström heet de man.

— Een Zweed dus! mompelde Raffles voor zich heen, om vervolgens op luiden toon door te gaan:

— Woont hij al lang hier?

— Sedert drie maanden!

— Is hij vannacht hier geweest?

— Dat weet ik niet!

— Het nummer van zijn kamer?

— No. 87!

— Is een van de kamers naast de zijne bewoond?

— No. 85 is vrij!

— Geef mij dan aanstonds den sleutel! beval Raffles kortaf.

— Lieve Hemel mijnheer — er is toch niets bijzonders met dien Zweed? vroeg de portier ongerust.

— Volstrekt niets! antwoordde Raffles ongeduldig. Ik moet hem alleen maar eens gadeslaan! De sleutel als ik je verzoeken mag!

De portier ijelde naar het sleutelbord, en stelde Raffles het verlangde voorwerp ter hand, die haastig de trappen opsnelde, de deur van kamer 85 opende, binnentrad, en de deur weder sloot.

Zooals hij gehoopt en verwacht had, was het vertrek van No. 87 van de aangrenzende kamer gescheiden door een deur, welke thans op slot was gedraaid, en slechts in gebruik werd gesteld wanneer een echtpaar of twee vrienden de beide kamers betrokken.

Raffles sloop naar deze tusschendeur, en bracht zijn oog voor het sleutelgat.

Hij kon een groot gedeelte van het aangrenzende vertrek overzien, en het duurde niet lang of als geboeid bleef zijn blik gevestigd op een kleedingstuk, hetwelk achteloos op een stoel was geworpen.

Het was een rokvest van gele, gebloemde zijde, en van de drie kleine matvergulde knopen ontbrak de bovenste....

Raffles had dit nauwelijks goed in zich opgenomen, of zijn aandacht moest zich bepalen bij den bewoner van de kamer.

Jarl Cedarström liep eenigen tijd het vertrek op en neder, zachtjes kreunend, als een gewond dier, nu en dan een wanhopig gebaar makend, en dan

plotseling stilstaande, om met een verwezen blik voor zich uit te staren.

Plotseling trad hij op een secretaire toe, haalde een lade naar zich toe, en nam daaruit een damesportret.

Hij bekeek het lang, drukte het toen met een woest gebaar tegen de lippen, en barstte eenklaps los in een hartstochtelijk snikken, dat zijn geheele lichaam deed schokken.

Hij liet zich op de kleine sofa neervallen, en langen tijd bleef hij zoo zitten.

Het portret was uit zijn handen gegleden, en lag voor hem op den grond.

Nu hief de jonge Zweed langzaam het hoofd op, en Raffles kon hem recht in het doodsbleeke gelaat zien.

En op dat verwrongen, van tranen natte gelaat las Raffles iets, wat hem tot snel handelen dwong.

Hij haalde zijn loopers te voorschijn en tastte voorzichtig in het slot.

Met een knappend geluid sprong de schoot van het slot terug, en op hetzelfde oogenblik trok Raffles de deur open.

Hij zag dat hij juist bijtijds kwam.

Voor de secretaire, met den rug half naar hem toegewend, stond Jarl Cedarström, en in de rechtervuist klemde hij een kleine brownning.

Op het gerucht van de opengaande deur wendde hij zich sidderend om, en tegelijk schoof hij haastig de brownning weder in de half opengetrokken lade.

— Wat — wat wilt gij mijnheer, en wie zijt gij? vroeg hij op heeschen toon, in het Engelsch, maar met een merkbaar buitenlandsch accent.

— Ik kom u beletten, Jarl Cedarström, de hand aan u zelf te slaan, en zoo uw misdaad nog te vergrooten! antwoordde Raffles op ernstigen toon.

Hij trad snel voorbij Cedarström op de secretaire toe, schoof de lade weder open en nam er de geladen brownning uit, die hij in zijn zak stak.

De Zweed keek toe, zonder nog te begrijpen, wat deze zonderlinge en onverwachte tusschenkomst te beduiden had.

Maar eensklaps scheen hij tot het besef van zijn toestand te geraken. Hij wierp Raffles een woesten blik toe en zeide toen op doffen toon:

— Zijt gij van de politie? Maak er dan spoedig een einde aan, en voer mij weg!

— Niet van de politie, Jarl Cedarström! antwoordde Raffles hoofdschuddend. Maar ik ben een vriend van den man, die thans onschuldig in het cachot zit — voor een misdaad,

die gij gepleegd hebt! Want gij hebt Lionel Parker gedood — het zou u niet baten, het te ontkennen! Hebt gij uw vest al eens bekeken, hetwelk gij gisterenavond gedragen hebt? Er mankeert een knoop aan — ik vond hem in de krampachtig dichtgeknepen hand van den doode, van nacht om drie uur!

Cedarström was zeer bleek geworden, en zijn gelaat was vertrokken.

Hij keek Raffles met een schuwen blik aan en vroeg toen bijna toonloos:

— Wie zijt gij?

— Ik ben John Raffles, antwoorde Raffles eenvoudig. Misschien hebt gij mijn naam ook in uw eigen land wel eens hooren noemen.

— Ja, ik hoorde hem noemen, hernam de Zweed. Gij waart dus....

— Ik was vannacht in het huis van Parker, waarin ik was binnengedrongen, om mij meester te maken van het diamanten halssnoer, hetwelk hij aan Nina Svendrup had ontnomen, na het haar eenige dagen te voren ten geschenke te hebben gegeven. Ik vond slechts een doode, met een dolk in de borst. En in zijn hand vond ik dezen knoop waarvan de justitie nog geen kennis draagt, maar die u zeer zwaar beschuldigt. Ongeveer een uur geleden zag ik u binnengaan in het Hotel Cécil, en ik zag u ook weder vertrekken, zeer ontdaan en lijkbleek. Ik volgde u, en ik kwam juist intijds hier, om u te beletten, uw zware misdaad nog te verzwaren! En antwoordt mij nu naar waarheid! Hebt gij Parker gedood?

— Ja, ik deed het — en ik zou het weer doen, als ik hem weer tegenover mij zag staan met zijn gemeene, grijnzende, spottende tronie! riep Cedarström op woesten toon uit. Welnu, als gij Raffles zijt, dan zal ik u alles zeggen — en God moge mijn ziel genadig zijn! Ik had Nina Svendrup tot waanzinnig wordens toe lief, reeds lang, toen zij nog in mijn eigen land leefde. Zij was toen rein en goed, hoort gij? Dat zweer ik bij het hoofd van mijn lieve moeder! Hij, Lionel Parker, die laffe ellending, was de man, die haar verleid heeft, toen zij weinig meer was dan een kind! Dat is negen jaar geleden, maar ik vernam het pas vannacht uit zijn eigen mond — want hij verhoovaardigde er zich op, en bespote mij er om! Hij was toen op een zakenreis in Zweden, en zij vernam in den eersten tijd niets meer van hem, tot voor een jaar ongeveer. Men zegt, dat zij de minnares is geweest van prins en koningen —

ik heb dat nooit willen weten — ik heb nimmer opgehouden, haar lief te hebben. Ik hervond haar spoor een half jaar geleden, toen ik een ansteling aan een groote bank te Londen kreeg. Mijn God — hoe was zij veranderd! Het is te afschuwelijk om er aan te moeten denken! Zij was de minnares geworden van denzelfden man, die haar eenige jaren geleden zoo schandelijk in den steek had gelaten — en zij was eerzuchtig en trotsch geworden. Langen tijd poogde ik vruchteloos, haar te naderen. Eindelijk gelukte het mij, en ik had haar nog altijd lief — meer misschien dan ooit te voren, nu ik zag, dat zij haar verderf tegemoet ging. Want ik begreep maar al te goed, dat Parker haar nooit zou huwen.

Cedarström hield even op, en staarde met een bijna waanzinnigen blik voor zich uit.

Hij scheen de aanwezigheid van den vreemden bezoeker geheel en al te hebben vergeten.

Toen ging hij voort:

— Gisterenavond was ik in de opera. Ik zag haar — en ik zag ook dien schurk. Het zien van het diamanten halssnoer, dat hij haar geschenken had, maakte mij half dol. Ik verliet den schouwburg en bleef geruimen tijd doelloos rondloopen. Het was reeds zeer laat in den nacht, toen de Satan mij in de onmiddellijke nabijheid van zijn huis voerde. Ik naderde het aan de achterzijde en — het noodlot moet het zoo hebben beschikt — een venster stond een weinig aan. Waarschijnlijk had een slordige bediende verzuimd, het venster te sluiten. Ik kroop naar binnen, en het duurde niet lang, of ik had zijn studeervertrek gevonden. Een lichtschijsel, onder de deur, wees mij den weg. Ik trad onverhoeds binnen. Hij was zoo doodlijk verschrikt, dat hij niet eens naar zijn revolver kon grijpen, die op een kleine tafel lag, en die ik in mijn zak liet glijden. Ik zeide hem, waarom ik gekomen was. Ik eischte van hem, dat hij voor goed afstand zou doen van Nina, en haar aan mij zou laten. Ik verklaarde, dat ik haar ondanks alles wilde huwen. En toen — toen lachte de ellending mij uit! Hij scheen te vertrouwen op zijn kracht, en later zag ik pas, dat hij nog een tweede revolver in de lade van zijn schrijfbureau had. Hij bespote mij, en liet mij het diamanten halssnoer tergend zien. Nina had hem willen overhalen, met haar te huwen — maar hij wilde haar alleen hebben als... als... bij het woord, dat hij noemde, zag ik bloed voor mijn oogen. Ik rukte een dolk van den muur, en wierp mij op hem.

In de worsteling brak het halssnoer en de diamanten rolden over den grond. Want hij wist, dat hij om zijn leven moest vechten. Maar zijn lot was beslist. Ik had tegen duizend mannen als hij de overwinning behaald! De wraakzucht gaf mij reuzenkracht, en hij was als een kind in mijn hand, al slaagde hij er in de lade open te trekken, waarin zijn revolver lag. Ik stootte hem den dolk in de borst — en ik lachte! Ja, ik zweer u, dat ik hartelijk lachte, toen ik hem daar zoo zag liggen, machteloos om nog meer kwaad te stichten!

Weer hield Cedarström hijgend van ontroering op, en toen besloot hij op doffen toon:

— De rest is onbelangrijk. Ik vluchtte, greep in de vestibule een vrouwenmantel, ik weef eigenlijk nog niet waarom, en ijde weg. Vanmiddag zocht ik Nina op. Ik zeide dat ik haar bevrijd had van een duivel — dat ik haar wilde wegvoeren naar ons eigen land — ik zeide haar, dat ik Parker gedood had! En ik teekende mijn eigen vonnis. Ik zag haar afkeer voor mij zoo duidelijk op haar gelaat, alsof zij het mij had toegeschreeuwd, en ik wist, dat alles verloren was. Dat is mijn verhaal. Meer heb ik er niet aan toe te voegen.

Eenige oogenblikken bleef het zeer stil in het yntrek.

Toen zeide Raffles op ernstigen toon:

— Het staat niet aan mij, u te richten. Maar — maar onschuldigen mogen niet langer om u

lijden. Het is uw plicht, dat te beletten. Begrijpt gij dat?

Cedarström knikte zwijgend.

— Ik weet zeker, dat de jury verzachtende omstandigheden zal laten gelden, als gij de waarheid zegt en niets anders, ging Raffles voort. Wilt gij dat doen? Wilt gij mij vergezellen naar het bureau van politie? Bedenk dat gij wellicht het leven van een onschuldige in uw hand hebt!

Cedarström aarzelde slechts even en zeide toen vastberaden:

— Ik volg u! Het leven heeft voor mij toch afgedaan! Ik wil mijn misdrijf boeten. Misschien verheft mij dat weder een weinig in haar oogen!

En met deze gedachte stond de ongelukkige op, greep zijn hoed, wierp nog een blik om zich heen, raapte haastig het portret op, dat hij bij zich stak en volgde Raffles gedwee, met gebogen hoofd.

Een half uur later trad hij alleen het bureau van den rechter-commissaris binnen, en gaf zich zelf aan, juist toen Jane Parker, bleeker dan een lijk, maar blijkbaar vastberaden, op het punt stond, haar eer ten offer te brengen aan den man, dien zij liefhad, door aan de justitie mede te deelen, dat zij in den nacht van de misdaad in het huis van John Ellin was geweest...

Tien minuten later zag Raffles, die buiten was blijven wachten, hoe Ellin, door Jane vergezeld, haastig het huis van bewaring verliet!.....

De volgende aflevering (No. 433) bevat:

DE MILLIOENEN-ZWENDEL.

J. v. K.

IS DE NIEUWSTE 3 CENTS CIGARET

GEMAAKT VAN ECHT TURKSCHER TABAK

KLOEK MODEL IN BLIKVERPAKKING

DEZE HEERLIJKE CIGARET WORDT GEMAAKT MET
GULD EN OOK ZONDER MONDSTUK

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885